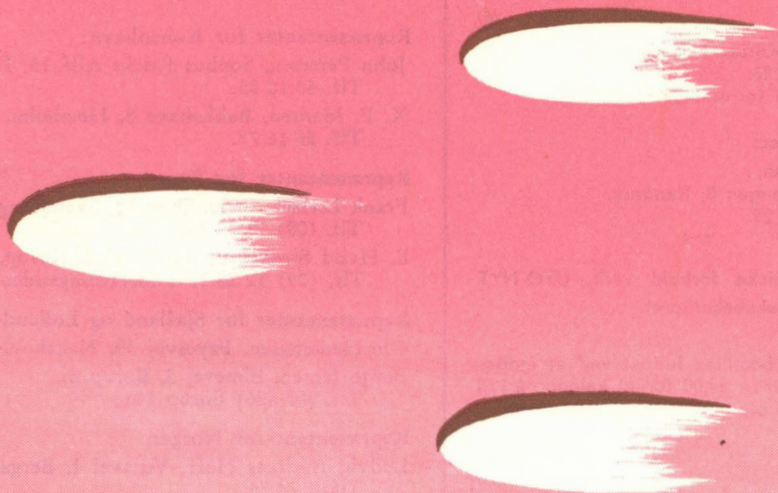

UFO

NYT

JULI
AUGUST . 1966 4

S. U. F. O. I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:

4,00 kr.

INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2, Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2, Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningsstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbe-
tale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til
regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og for-
ståelsen af UFO-forskningen i dens forskel-
lige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis
anerkender de tanker, som måtte fremkomme
heri, og uden at organisationen hæfter for de
fremsatte meninger.

Red.

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen,
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø. Tlf. Lindholm
(03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen
8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn.,
Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nak-
skov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35,
Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Bo-
rup, Sj. Tlf. Borup (03 626) 101.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør.
Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm.
Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg.
Tlf. (09) 21 34 76.

E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup.
Tlf. (09) 12 28 35 i forretningsstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.
Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj.
Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen,
Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	123
En videnskabsmand og UFO'erne	124
Ufologi	128
Landing og kontakter	132
Nyt fra videnskaben	135
Filosofi	141
Brevkassen	148
Ufologisk heksejagt	149
Rapporthjørnet	158
Jorden rundt	161
Diverse	166

Det lysner...

Igennem snart mange år har det været et fast punkt på det ufologiske repertoire at rette kritik mod presse, radio og TV. Det har ofte været en særdeles velmotiveret kritik, ikke mindst når man går lidt tilbage i tiden. Konservatisme og gamle fordomme har heller ikke sagen om »De fl. tall.« kunnet undgå. Men nu er det sket, — også her i landet. Den 5. juni bragte Danmarks Radio en 50 min. udsendelse om emnet. Efter bladets mening var udsendelsen både så sagligt og seriøst præget, som man kan forlange, når man betænker, at det ikke var Radioens opgave at fremkomme med nogen konklusion eller løsning på »mysteriet«. Formålet med udsendelsen var at give oplysninger om et fænomen, som i snart mange år har beskæftiget et stort antal mennesker, og uanset om man er enig i alle de fremsatte betragtninger, så må det erkendes, at udsendelsen har givet bonus. Både rapportcentralen og redaktionen har fået mange henvendelser, der indikerer stor interesse for sagen.

Vi har brug for hjælp i arbejdet på alle fronter og vil derfor gerne fra bladets side gøre en indsats for at aktivere arbejdet på flere områder. Hosstående bringes en opfordring til at melde sig til et aktivt arbejde, der går på tværs af de studier og det arbejde, der finder sted på lokalt plan. Baggrunden for denne opfordring er dels et ønske fra en del af SUFOI's medlemmer og dels en gammel drøm, som kontaktudvalget længe har næret, men som vi ikke tidligere har turdet binde an med.

Vi vil prøve at skabe kontakt mellem folk med sammenfaldende interesser til glæde og gavn for disse enkeltpersoner, men samtidig til gavn for sagen som helhed. Vi må erkende, at der er flere ting, som trænger til mere dybtgående undersøgelser, end det indtil nu har været muligt at gennemføre. Jo flere personer, der inddrages i opgaverne desto større er vore muligheder for forskning i og kontrol med den strøm af oplysninger, meddelelser og hypoteser m.m., der tilgår os fra hele kloden.

Vi har ønsket at lade denne aktion starte spontant for så efterhånden som muligheder og tilslutning gør det ønskeligt og påkrævet at fast-

lægge de fornødne rammer om arbejdet. Vi håber på god tilslutning til dette tværgående arbejde, og vi opfordrer vore venner i Norge og Sverige til at deltage i dette samarbejde.

red.

OBS!!

OPFORDRING

Igennem det sidste halve år har SUFOI og UFO-NYT modtaget mange opfordringer til at aktivere et arbejde, der går på tværs af grupperne. Den seneste udsendelse i Danmarks radio om »de flyvende tallerkener« har yderligere forstærket kravene om en sådan indsats. Dette ønske vil vi nu gerne efterkomme. Det er vores hensigt i første omgang at bringe folk med samme interesse i forbindelse med hinanden til gavn for udveksling af tanker om sagen og de i anledning af sagen fremsatte hypoteser m.v.

På længere sigt er det så meningen at lægge planer for de områder, man gerne vil have nærmere undersøgt for på denne måde at få sat lidt mere system i undersøgelsesteknikken og dermed et sikrere grundlag at arbejde på.

SUFOI vil derfor gerne høre fra alle, der kunne tænke sig at deltage i dette arbejde. De bedes venligst skrive til:

UFO-NYT,

Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø.

I henvendelsen bedes De venligst opgive:

1. Navn og adresse.
2. Uddannelse.
3. Interesseområde i sagen.
4. Evt. supplerende oplysninger.

Vi håber på mange positive svar på denne opfordring, ikke blot fra Danmark, men også fra Norge og Sverige.

Frank Pedersen.

En videnskabsmand og UFO'erne

På SUFOI's kongres den 1. maj var dagens hovedtaler den verdenskendte tyske professor Hermann Oberth. Af hensyn til de mange, der ikke kunne være med ved dette års kongres, har vi fundet det rigtigst her i bladet at gengive professorens foredrag, men først et par oplysninger om Hermann Oberth.

Hermann Oberth blev født den 25. juni 1894 i Siebenbürgen, Rumænien. Allerede i 1907 begyndte han at interessere sig for rumfartsproblemer, hvilket førte til, at han i 1909 fremsatte sit første forslag til en bemanded rumfart. I 1913 begyndte Oberth at studere medicin ved universitetet i München, men studierne blev imidlertid afbrudt af 1. verdenskrig. Efter krigen fortsatte han sine studier i Tyskland, men lod nu medicinen ligge til fordel for matematik, kemi, astronomi og meteorologi samt pædagogik og teologi.

I 1923 udkom Hermann Oberths bog »Die Rakete zu den Planetenräumen«, en fascinerende bog, der med profetisk klarhed beskrev alle væsentlige elementer i de nuværende storraketter. Bogen var betydeligt foran sin tid og blev da også afvist som doktorafhandling ved universitetet i Heidelberg.

I de efterfølgende år skrev Oberth flere bøger og blev i 1938 udnævnt til professor ved Den Tekniske Højskole i Wien, hvor han bl.a. arbejdede med hemmelige raketprojekter. Først ved senere besøg på den tyske raketforsøgsbase Peenemünde blev det klart for Oberth, hvor stor en del af hans arbejde fra Wienertiden, der nu kunne anvendes i konstruktionen af de tyske V-1 og V-2 raketter.

Medens Oberth en overgang arbejdede i Berlin, havde han hos sig en ung assistent, Wernher von Braun, der senere er blevet en kendt person i den moderne rumforskning.

Efter 2. verdenskrig slog Hermann Oberth sig ned i Nürnberg, men har dog tilbragt flere år i USA og Italien. Oberth har også fremlagt forslag til bl.a. »en månebil«, der med astronauter ombord skal kunne bevæge sig omkring på Månens overflade.

Det er derfor med rette, at professor Hermann Oberth kaldes for raketteknikkens fader i den

Hermann Oberth.

vestlige verden, og han har da også i tidens løb modtaget talrige hædersbevisninger. Således blev han i begyndelsen af 1963 sammen med sin tidligere elev, Wernher von Braun, udnævnt til æresdoktor ved Vestberlins Tekniske Universitet.

O.H.

Hvorfor UFO-forskning?

Sålænge vi mennesker har nedskrevet vor historie, har der været beretninger om de lysende skiver, der ses på himmelen. De gamle kaldte dem for »lysende skiver«, romerne for »lysende skjolde«. Vi ved faktisk ikke rigtigt, hvad vi skal kalde dem. Udtrykket »flyvende tallerkener« kan jeg ikke rigtig lide, det minder mig for meget om køkkentragedier. Stråleskibe er heller ikke godt, for det første stråler de jo ikke altid, og for det andet er deres udstråling måske kun en uvigtig biting. Dette navn passer bedre til den såkaldte »Waterwitch, idet denne virkelig blev drevet frem ved tilbagestødet fra en vandstråle. Af de betegnelser vi kender, dækker ordet UFO faktisk bedst, idet det er sammensat af forbogstaverne i Uidentificeret Flyvende Objekt.

Ifølge mine informationer foreligger der i dag over 80.000 øjenvidneberetninger. På det sted hvor rapporterne registreres, og hvor man har undersøgt beretningerne, har man kunnet henhøre ca. halvdelen af alle beretninger til kendte fænomener, såsom vejrballer, lys i fly, lavt flyvende fly belyst af solen, meteorer, luftspejlinger, hemmelige våben som V7, luftpudefartøjer og lignende. Engang var det også en flok grågås — belyst af solen, af og til var det hysteriske personers praleri eller slet og ret svindel udført af spasmagere.

Yderligere 39 pct. af de iagttagede fænomener er ganske vist ikke blevet identificeret, men de i disse tilfælde omhandlede fænomener ligner de førnævnte så meget, at det sikkert drejer sig om de samme ting. Jeg fik engang et brev fra to piger i New York. De skrev meget ophidset, at de havde set et UFO, og at de havde rapporteret hæn-

delsen til luftvåbnet, der havde svaret dem, at det var en vejrballon! »Hvad mener De?« skrev de til mig. Derefter fulgte en beskrivelse, der var så tydelig, at jeg måtte svare: »My ladies, I am sorry, men det har virkeligt været en vejrballon!«

Men der bliver 11 pct. tilbage, og det er stadigvæk ca. 9.000 beretninger, og her er alle disse forklaringer utilstrækkelige. Humbug og løgn kan også udelukkes, idet det i disse tilfælde er gamle piloter, radarobservationer og fotografier, der danner grundlaget for beretningerne. Det er ikke hverken pralhalse eller spasmagere, og selv overfor løgnedetektorer har de fastholdt deres vidneudsagn. Disse mennesker ville have sat deres stillinger overstyr, såfremt deres beretninger havde været falske.

Disse beretninger stemmer så godt overens, at man kan slutte sig til en fælles årsag. Jeg kan vel gå ud fra, at UFOernes rapporterede egenskaber er kendt af forsamlingen?

Efter min mening skulle videnskaben anse enhver ting for mulig, sålænge der ikke findes beviser, der modbeviser dette. Videnskaben bør altså lade enhver forklaring gælde som arbejdshypotese, indtil der foreligger observationer, der modbeviser arbejdshypotesen.

Hvad UFOerne angår, findes der kun en eneste forklaring, der hidtil ikke har kunnet modbevise, nemlig Keyhøes hypotese, at det er rumskibe fra fremmede kloder.

Andre plausible forklaringer har man indtil dato ikke kunnet finde. Dermed er dog ikke sagt, at dette er den eneste mulige forklaring. UFOerne kan jo også være noget helt andet, der er bare indtil dato ingen, der har kunnet sige os, hvad.

Såfremt vi går ud fra den arbejdshypotese, at UFOer er maskiner, må vi yderligere antage følgende:

a) De er ikke bygget af jordiske mennesker, for i oldtiden og middelalderen kunne intet menneske bygge flyvende maskiner, og selv vi kan endnu ikke bygge fartøjer, der flyver som UFOerne.

b) De flyver med kræfter, der ligner tyngdekraften.

Såfremt et apparat, bygget af os, kunne forandre retning og hastighed så pludseligt som

At bringe en sårende bemærkning videre til den, som vil føle såret svide, er en langt større fobrydelse end den letsindige sladder, som de fleste mennesker af og til lader sig forlede til.

André Maurois, fransk forfatter.

☆

Naturens logik er ikke menneskehedens logik.

Jean Rostand, fransk professor.

UFOerne, ville de rejsende blive presset så kraftigt ind mod væggen, at de ville dø. Men drejede det sig om gravitationslignende felter, ville mennesket »falde« med fartøjet og der ville ikke opstå træk- eller trykspændinger mellem fartøj og menneske.

Endvidere ville dette også forklare, hvorfor man ville lægge skiverne tæt sammenpakket i et cylindrisk eller cigarformet fartøj, når dette skulle forlade Jorden, idet alle skiverne i så fald kun ville behøve et enkelt tyngdefelt.

Tidligere troede jeg derfor også, at UFOerne muligvis kunne fremstille kunstige tyngdefelter. Stillet overfor det nytteløse i alle forsøg på at skabe en kunstig tyngdekraft, eller blot at kunne forklare, hvordan et sådant kunne skabes og virke, hælder jeg mere og mere til den anskuelse, at energi, massestræghed og gravitation kun er forskellige aspekter af én og samme ting, og at det er umuligt at skabe et kunstigt tyngdefelt, lige så umuligt, som f.eks. at skære mig i to dele og sige: »Dén del er Hermann og dén del er Oberth!«

Såfremt vi ville trække en enorm urfjeder op, og dertil anvende 9 billioner meterkilogram, ville denne fjeder være blevet 1 gram tungere end før, medens f.eks. udstødningsgassen fra en motor, der har udført dette arbejde, er blevet 1 gram lettere end den luft og det brændstof, der er blevet anvendt. Der findes simpelthen ingen masse, der ikke består af fastfrosset energi, og ingen energi, der ikke har en bestemt masse og et dertilhørende, omend også meget ringe tyngdefelt. Og der findes heller ingen tyngdefelter, uden en dertil hørende masse, hvorfra de udgår.

Men på den anden side ved vi også, at vi endnu ikke kender alle kraftformer. Særlig den moderne parapsykologi trænger mere og mere igennem og viser os sådanne kræfter. Det er meget muligt, at der deriblandt findes kræfter, der kan accelerere selv de mindste partikler og på denne måde danne tyngdekraftlignende felter.

c) De frembringer højfrekvente elektriske svingninger for at kunne bortstøde luften og for at forhindre, at de begynder at gløde ved luftmodstanden og danner stærke magnetfelter for at kunne indvirke på den ioniserede luft i højere luftlag.

På denne måde kan vi forklare hvorfor de lyser. Også polerne på vore induktionsmaskiner lyser i mørke.

For det andet forklarer dette også UFOernes lydløshed. De tidligere nævnte hemmelige våben

og jetmaskiner bevæger sig gennem rolig luft og danner derved kraftige lufthvirvler. UFOerne derimod danner ingen lufthvirvler, for i nærheden af disse har luftlagene samme hastighed som UFOet, og hastigheden aftager så udefter.

Det er det samme, der sker med en rivende bæk og en bred rolig flod. Begge kan løbe lige hurtigt i midten af vandet, men ved floden aftager hastigheden langsomt ind mod bredderne, således at vandet ikke kan danne hvirvler og floden løber derfor helt lydløst, medens den rivende bæk bruser afsted.

Endelig forklarer det også de kraftige elektriske og elektromagnetiske virkninger, som ofte, men ikke altid, er observeret i nærheden af UFO'er.

d) Hvad der derimod ikke kan forklares, er den måde UFOerne bliver gennemsigtelige på og undertiden delvis eller helt usynlige. Men vi kan trøste os med, at de mennesker, der levede for hundrede år siden, heller ikke ville kunne fatte, hvordan røntgenrør, fjernsyn, flyvemaskiner og elektriske lamper fungerer.

Eksisterer der så liv på andre kloder? Ifølge den viden vi har i dag, er liv på Mars sandsynligt. Desuden er vor sol ikke den eneste stjerne i universet. Alene i vort mælkevejssystem er der 50 milliarder stjerner eller sole, der kan have planeter, der kan være beboet, men vi er ikke i stand til at se dem med vore teleskoper. Og der findes andre 500 millioner galaksesystemer som vor mælkevej i den kendte del af universet.

Urey har ved sine forsøg vedrørende livets opståen på egnede kloder allerede forklaret dette på en sandsynlig måde:

Den amerikanske venussonde »Mariner« bekræftede, at Venus-atmosfæren er både tættere og varmere end den jordiske atmosfære. Ilt har ikke kunnet påvises, derimod cyangas, kulbrinter, ammoniak, svovlbrinter, aldehyder og ketoner samt vanddamp og kulsyre. Urey kom allerede i trediverne til den opfattelse, at jordatmosfæren i begyndelsen har haft lignende forhold, dette var et resultat af geofysiske og biokemiske overvejelser. Han fyldte derfor et eksperimentalkammer med en lignende gasblanding, opvarmede den under tryk til 100—150 grader Celcius og lod elektriske udladninger gennemflamme gasserne, for i urtiden var der samtidig kraftige torden- og lynudladninger. På Venus' skyggeside, har man også kunnet konstatere opflammende lys, som man mener kan føres tilbage til tordenvejr.

Under indflydelse af de elektrisk udladninger,

dannedes der efterhånden organiske molekyler, først små, og da temperaturen faldt, dannedes der større. Varme dannes ved, at molekylerne ikke ligger roligt ved siden af hinanden, men bevæger sig og jo flere sammenstød, jo varmere bliver det. Derved sønderdeles de store molekyler lettere end de små, og de kan derfor kun bestå ved lavere temperaturer.

På en planet vil der selvfølgelig være meget større gasmængder til rådighed og udviklingen vil derfor foregå meget, meget langsomt, derved opstår der også mange flere forskellige muligheder. Først dannes de store proteinmolekyler, klorofyl, virus samt de for livet så nødvendige nukleinsyrer. I dag ville disse stoffer gå til grunde på grund af forrådnelse, men dengang var der endnu ingen nedbrydende stoffer, og de dannede molekyler forblev derfor intakt. Til slut har så alle de nødvendige stoffer, der danner grundlaget for at kunne danne en klorofylholdig, livskraftig plantecelle, fundet sammen, og livet var opstået.

Det er altså mere end sandsynligt, at der findes andre tænkende væsener end os i universet. Man kan heller ikke benytte den indvending, at de ikke lever længe nok, til at kunne overvinde de enorme kosmiske afstande i deres rumskibe. For det første ved vi ikke, hvor lang deres levetid er, måske bliver de ældre end vore mammuttræer? For det andet er det i dag så godt som bevist, at alle fysiske og kemiske processer foregår langsomt i hurtigt flyvende rumskibe.

Besætningen på et rumskib, der flyver med lydhastighed, vil bruge meget mere tid til at ældes, end hvis den havde befundet sig i et stillestående fartøj.

Man ser altså, at teorien om, at UFOerne er rumskibe, ikke er i modstrid med vort nuværende verdensbillede, og det er derfor berettiget, at man forfølger denne teori og samler yderligere materialer sammen.

Men når det ser således ud, hvorfor overlader man så ikke UFO-forskningen til de højere læreanstalter og til de videnskabelige institutter? Jeg vil dertil svare:

På grund af fejl ved indretningen af de højere læreanstalter, er videnskabsmændene så stærkt belastet, at de ikke har tid til at befatte sig med ting, der ikke hører til deres eget lille specialområde. Jeg har talt om dette adskillige gange og er også fremkommet med forbedringsforslag. F.eks. burde man dæmpe op for den lavine af litteratur, som videnskabsmændene i dag er tvunget til at læse, for hele tiden at være a jour. Man

burde sammenfatte vor nuværende viden til et stramt, klart og let forståeligt resumé, der på samme måde som bibelen er opdelt i bøger, kapitler og vers, og samtidig burde man indprente videnskabsmændene, kun at skrive noget, når de virkelig har noget nyt at berette, og i øvrigt kun at komme med tilføjelser på de rette steder i resumesamlingen, tilføjelser, der er nødvendige for at kunne forstå deres beretning. Desuden burde man adskille videnskabsmændenes forskellige pligter som forskning, undervisning, forfattervirksomhed og ledervirksomhed.

Som det er i dag, må videnskabsmanden passe på ikke at dele sine kræfter op på for mange forskellige områder. Af samme grund indtager han som oftest en afvisende holdning overfor nye ideer, opdagelser og opfindelser, alene af den grund, at så behøver han ikke at befatte sig med dem. Når man fra »toppen« er uvilligt indstillet overfor en bestemt ting, så har man også på forhånd taget afstand nede i rækkerne. (I USA frygter man for panik, såfremt der tales for meget om UFOerne, på samme måde som der udbrød panik, da Orson Welles holdt sit berømte hørespil i 1938).

Såfremt der eksisterede fakulteter ved universiteterne og de højere læreanstalter, der arbejdede med UFO-problemet, ville jeg også sige: »Overlad dem forskningen!« Men de findes ikke endnu, og desuden drejer det sig om et område, der

a) dækker flere forskellige specialområder,
b) stadigvæk kan bearbejdes fornuftigt af amatører, da det kun drejer sig om at indsamle observationer og andre materialer, og dette kan en amatør ofte gøre bedre end en videnskabsmand, da amatøren ofte råder over større almenviden og menneskekundskab end videnskabsmanden.

Der vil sikkert ske det samme med UFO-forskningen, som der skete med bilerne, flyvningen, rumforskningen, bakterieforskningen, Schliemanns udgravninger og meget andet, hvor i første omgang intelligente amatører bearbejdede sagen og hvor den officielle videnskab først satte ind, da

1. resultaterne ikke mere kunne bortforklares,
2. sagen havde udviklet sig så meget, at man nøjagtig kunne sige, hvilke specialister, der skulle tage sig af sagens videre udvikling.

-/W.P.

Man kan snakke så længe om en røg, at der går brand i den!

J. Ellesøe.

UFOLOGI

De flyvende tallerkener

Avanceret elektronik eller opspind?

Midt i forrige måned sås mystiske ildkugler over Sydsjælland og Bornholm. Var det »varme« tallerkener? Videnskaben tror ikke på mystik – læs her hvorfor.

Siden flyvning er blevet almindelig — ja selv før da — er folk verden over blevet mere og mere interesseret i atmosfæren og i synlige himmellegemer. En ganske særlig stemning har rejst sig om de omstridte »flyvende tallerkener«.

Man skulle tro, at det kun var lettroende folk, der blev fanget i en sådan fælde. Men det viser sig, at mange, det være sig halvprofessionelle, højt intelligente studenter, piloter, præster, amatørvidenskabsmænd, journalister og mange andre har »observeret« og endda fotograferet disse fænomener og rapporteret dem til pressen verden over med stadig stigende hyppighed.

Der kan forekomme pauser i rapporternes strøm, men de seneste måneder har bragt stigende mængder øjenvidner, som forlanger at blive troet. Dette har foranlediget os til at foretage et sidespring fra vore vante, saglige og jordnære baner og ofre en smule plads på dette drilagtige tallerkenproblem. Vi synes, vi har lov til at gøre det — for tænk, hvis tallerkenerne var avanceret elektronik fra fjerne kloder; vor redaktion ville være mægtig tilfreds med sig selv, hvis vore undersøgelser kunne resultere i, at vi i næste nummer (måske burde vi vente til september, når folk har bedre tid til at udføre mekanisk hobbyarbejde) kunne bringe en detaljeret konstruktionsbeskrivelse af en tallerkens indretning.

Men — believe it or not — det synes virkelig, som om man i stadig videre kredse tager tallerkenerne alvorligt. Selv luftvåbenet i USA holder sig orienteret om rapporterede tallerkener, men har gode forklaringer på dem alle, undtagen 2,09 pct. (ifølge »News week«) fra året 1965. Disse 2,09 pct.

uforklarlige fænomener bliver kaldt UFO's (Unidentified Flying Objects). Selv forkortelsen er nu et godt leksikalt udtryk.

Der er medlemmer af UFO-foreninger og klubber over hele jorden. Udgiven af et New York-magasin, som beretter om flyvende tallerkener hver måned, ønsker endda en verdens-UFO-forening.

Hvor mange mennesker, der er blevet optaget i »Flyvende Tallerken-klubber«, vides ikke med sikkerhed, men meget tyder på, at det drejer sig om jætetal. Et bevis for den store interesse er de snese af bøger, der udgives — hovedsagelig i Øst- og Vesteuropa samt USA — om dette emne. Der er dog en hel del spekulation i udgivelsen af mange

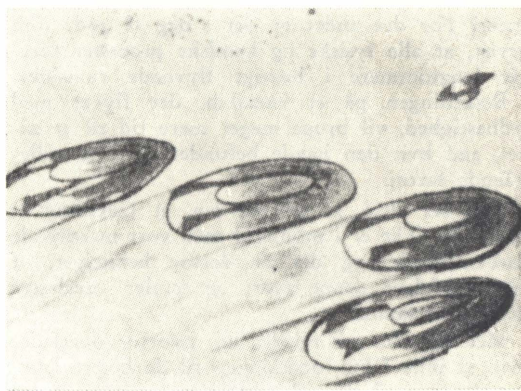

Fig. 1. Dette er en originaltegning af en samling flyvende tallerkener, iagttaget af en af vore medarbejdere, medens de var i flugt over den nordsjællandske himmel. Nogen rimelig forklaring på fænomenet kunne ikke gives, ligesom vi også beklager ikke at kunne præsentere vore læsere for et tallerken-foto, vi kan være bekendt at lægge navn til. Den her omtalte iagttagelse er gjort i august 1965, og har altså ingen relation til de seneste observationer.

af disse publikationer, idet emnet i sig selv indbyder udgivere med mindre principfaste holdninger til at udgive en »bestseller« i en fart.

Hvad får folk til at tro på denne usædvanlige, uvidenskabelige kult? På begge sider af jerntæppet synes den mest udbredte tro at være, at »fjenden« er ophavsmanden. På begge sider er man overbevist om, at der spioneres via flyvende tallerkener. Andre mener derimod med sikkerhed, at UFO'erne er »overjordiske« væsner, der kommer fra vort solsystem eller hidrører fra fjernere himmellegemer.

Lad os nu prøve at se lidt på alle disse argumenter udfra videnskabelig logik og begrunde, hvorfor disse teorier om de flyvende tallerkner ikke kan holde stik, og vi afventer med sjælstyrke eventuelle holdbare protester.

1).

Mens tusinder af flyvemaskiner har været sendt op og bragt ned igen, og mens hundreder af maskiner er blevet knust ved ulykkestilfælde, har der *ikke været een eneste flyvende tallerken, der er kommet hverken hel eller beskadiget ned på jorden.* Vor uforbeholdne gratulation til disse fremmede teknikens mestre, der således har bortelimineret serviceproblemet! — De bygger måske med »Arenamoduler«?

2).

I denne elektronikkens tidsalder har der aldrig været modtaget et eneste »vandtæt« radar-ekko fra en flyvende tallerken. — I mange påståede rumfartsrefleksioner har genstandene været rapporteret som værende mindre end hundrede miles borte, men der er ingen vanskeligheder med at få ekkoer fra månen, som ligger 240.000 miles borte, og end ikke fra Venus, som ligger mere end 40 mill. miles borte. Så det skal nok have været »stjerneekkoer«!

3).

Nogle mennesker insisterer på, at UFO'erne *har* været registrerede, og anfører som bevis de uforklarlige blink på radarskærmene, som almindeligvis bliver kaldt »engle«. Men der har ikke været nogle sammentræf med disse engle og UFO'erne. Faktisk var der sådan en mangel på årsag, at man en overgang troede, »englene« skyldtes forskelligheder mellem kolde og varme luftlag. Senere har opdagelsen af, at »englene« er forårsaget af flokke af trækfugle helt affejtet teorien om de flyvende tallerkner.

Et andet væsentligt punkt er, at hvis en flyvende tallerken fra et hvilket som helst punkt i solsystemet kom på visit til jordens nærhed, ville dens piloter eller operatører være nødsaget til at holde sig i kontakt med deres egen verden. Lad os yderligere forestille os, at disse væsener er langt, langt

borte fra os. De ville da være nødt til at benytte en eller anden form for forbindelse, det være sig radio, laser eller andet. Ikke desto mindre er det aldrig lykkedes at opfange sådanne signaler på trods af vor veludviklede elektronik. Hvorfor? Fordi flyvende tallerkner er en myte; de eksisterer simpelthen ikke.

I stedet for at læse fantastiske historier burde folk studere bøger om den modsatte teori. I bogen »Flying Saucer« siger *Dr. Donald H. Menzel* fra Harvard i sit forord:

»I denne bog forklarer top-videnskabsmænd, som har set mange af disse såkaldte flyvende tallerkner, om hvert eneste tilfælde, om deres natur og oprindelse. Folk, der kan lide at blive ængstet eller mystificeret, vil nok ikke godtage Dr. Menzel's forklaringer — men alle, der ønsker at få et reelt svar, vil finde dette i disse sider. Og svaret bandlyser fremover de »små mænd«, missiler ført af fremmede kræfter, rumskibe og alle andre stærkt farvede historier«.

Dr. Menzel nøjes ikke med at rive glorien af tallerkenteorien — han går faktisk ind på spøgen og erklærer, at tallerkenerne er virkelige — nøjagtig ligeså reelle som f. eks. regnbuer, men sandelig også tilsvarende besværlige at fange. Lignende syn har været kendt i århundreder, idet »rumskibene« dog har ændret design i betragternes fremstillinger, i hvilke de er tilpasset skiftende tiders »mode« for science fiction. Vore tip-tip-olde forældre kunne have held til at iagttage specielle flyvende drager med ildsprudende gab. Men drager er ligesom ikke rigtig på mode for tiden, så derfor holder man sig til mere realistiske udformninger af rumskibe. Skiver, cigarformede legemer eller tallerkener med lysende legemer eller tallerkener med lysende vinduer langt randen. Det ved man, hvad er — og giver et skær af troværdighed.

Sært nok, iøvrigt, at det altid er over en ørken i Arizona eller et lignende kedsommeligt landskab i Michigan, talerkerne holder til. Hvorfor lege skjul med jordboerne — Mars- eller Venusfolk kunne dog finde langt mere interessevækkende lokaliteter at undersøge end en sumpstrækning i Midt-vesten. Hvorfor lander der mon aldrig en tallerken i Vanløse? Hvorfor skal de også snydes oppe i Hjørring? Og dog — en af vore egne medarbejdere, en mand, hvis ord står til troende, har set tallerkener over Nordsjælland. Han har oven i købet tegnet det indtryk, han fik. Nogen forklaring på synet fik han aldrig.. men det fik en københavnsk dagbladsjournalist, som er forhenværende militærflyver. En dag lød alarmen over det

ganske Værløse, hvor statens kampfly står parat til hurtig udrykning. Man rykkede ud, og man rykkede op i de tyndeste luftlag, hvor tallerkenen, årsagen til alt postyret, var klart at iagttage. Med fuldt drøn på jetterne styrede vor hjemmelsmand mod himmellegemet.. og opnåede at kunne nikke genkendende til en meteorologisk ballon-sonde på afveje.

Et svar.... *Til Populær Radio og TV, Antoniegade 7, København K.*

I juni-nummeret bragte bladet en artikel om »De fl. tall., avanceret elektronik eller opspind? Bladet konkluderede, at »fl. tall.« er en myte, idet de simpelthen ikke eksisterer. Er det ikke en lidt forhastet slutning at drage, når man betænker det spinkle (og flere steder fejlagtige) grundlag, artiklen er bygget på.

Man blev så glad, da man læste: »Lad os nu prøve at se lidt på alle disse argumenter ud fra videnskabelig logik og begrunde o.s.v...«. Hvorfor holdt forfatteren ikke fast ved det videnskabelige og logiske? Hvorfor faldt forfatteren alt for hurtigt tilbage til den sædvanlige gang »øregas« i behandlingen af stoffet? Grunden kan ikke være svær at regne ud. En saglig og nøgtern argumentation ville ikke tjene formålet »at latterliggøre alle, som er overbevist om, at »de fl. tall.« er virkelige fysiske genstande af interplanetarisk oprindelse«.

Er der da ikke noget rigtigt i artiklen. Jo, det er der da rigtignok. Der både har været og bliver stadig spekuleret i UFO-fænomenet, og det er beklageligt set fra et undersøgelsesmæssigt synspunkt. Til gengæld er spekulation jo et gammelt og hæderkronet erhverv blandt »civiliserede« mennesker, hvilket ligeså ofte kommer til udtryk blandt UFO-sagens modstandere, der ofte både i bøger og artikler omgås meget letsindigt med kendsgerningerne.

Jeg kan ikke rigtig få mig selv til at tro, at artiklens forfatter virkelig tror, at den tekniske udvikling på jorden har nået sit endemål, og at vi nu kender alle fysiske love og deres udnyttelse. Kunde det ikke tænkes, at vi omkring år 2000 vil ryste medliden på hovedet ad de stakkels tåber, der i tresserne raslede rundt om jorden i de »usikre og klodsede« Mercury- og Geminikapsler? Er det egentlig så ufatteligt at forestille sig levende intelligensvæsener i rummet, der er 1000 år forud for jorden i udviklingen? At vi eventuelt ikke bryder os om en sådan tanke, er jo en helt anden sag.

Det sidste, vi her på redaktionen har hørt til tallerkensagen, oven i købet nogle herlige, tørre bemærkninger herom, kom fra USA: En rumforsker, *Dr. Edward Walsh*, udtalte for nylig: Tallet på luftkaptajner, der melder at have set flyvende tallerkener, er så foruroligende stort, at jeg er begyndt at tage med toget..

VHL.

Postulatet om, at der aldrig har været modtaget et eneste »vandtæt« radarekko fra en flyvende tallerken, må sikkert bero på manglende oplysninger, der helt bestemt ikke kan lægges forfatteren til last, idet han sikkert har ofret en masse tid på at kontrollere »denne kendsgerning«. Må jeg ikke nok anbefale artiklens forfatter at læse Major Donald E. Keyhoses bøger, bl.a. »The Ufo Evidence« (udgivet den 2. juli 1964 af den amerikanske organisation NICAP). I major Keyhoses bøger vil man finde flere radarobservationer, som er hentet fra det amerikanske luftvåbens arkiver.

Det er jo rigtigt, at mange af de indkomne rapporter kan forklares på helt naturlig måde. Procenterne over de uforklarlige fænomener varierer fra artikel til artikel, hvilket vel er helt naturligt al den stund, at procentsatsen skal sammenholdes med det tilgængelige materiale. Det er jo også mindre væsentligt i denne forbindelse; det, der tæller, er, at man må erkende, at der findes et antal rapporter, man ikke kan give nogen »almindelig, naturlig« forklaring på. Ifølge artiklen findes der ca. 2 pct. af denne kategori. Så længe disse 2 pct. ikke er forklaret, kan man da ikke afvise fænomenet som en myte, hvis man vel at mærke vil holde fast ved den videnskabelige fremgangsmåde.

Apropos »beviser«. Det lille eksempel med piloten og hans kontakt med »moderplaneten« er virkelig morsom. Man kan da ikke for alvor anse det for »bevis«, at man ikke har opfanget signaler mellem en »fl. tall.« og dens base. De flyvende tallerkeners eksistens kan da aldrig blive afhængig af en evt. mangel i vor tekniske udvikling. Kan man iøvrigt med 100 pct. sikkerhed sige, at sådanne signaler ikke er opfanget? Hvem har man spurgt?

Det må nok også betegnes som en noget vovet påstand at betegne al litteratur, der går ind for de »fl. tall.«, for fantastiske historier. Det kan heller ikke undre, at Dr. H. Menzel og hans værk næv-

nes. Lad mig også bidrage med et Dr. Menzel-eksempel. Den gode Dr. Menzel »beviste« engang for en flok studenter, at mange af de »fl. tall.« blot var solens lys, der på en særlig måde blev kastet gennem ovale huller i papskærme; blot glemte han samtidig at forklare hvordan, hvornår og af hvem disse mange papskærme var blevet op-hængt i atmosfæren, og hvordan man fik dem til at illudere formationsflyvninger. Lad Dr. Menzel hvile, det er ca. 6 år siden, han var moderne blandt »modstanderne«, man har mange andre fine navne, som er både bedre og morsommere end Dr. Menzel; selv om han er videnskabsmand. Fine navne og titler gør det ikke alene, hverken som bevis »for« eller »imod«; men derfor kan jeg dog godt nævne et par navne, af de fine og dyre, som vejer tungt.

IATA's generaldirektør Knut Hammarskjöld.

Professor Hermann Oberth.

Professor C. V. Maney (chef for den fysiske afd. ved Defiance college, Ohio).

Astronomen Dr. Felix Siegel (russer)

og mange flere af disse såkaldte halvprofessionelle, amatørvidenskabsmænd.

De flyvende tallerkener er en »myte«, står der i artiklen. Mon dog, eller tror man, at det amerikanske luftvåben sætter en masse dygtige og højt ansete videnskabsmænd ind i en undersøgelse, der koster millioner af kroner, hvis det hele blot er et regnbuefarvet slag i den tomme luft eller en flok fredelige trækfugle på turistrejse? Nok kan man sige meget om vore vestlige venner på den anden side af Atlanterhavet, men så tossede tror jeg nu ikke, de er, men de har selvfølgelig endnu ikke set tidsskriftet »Populær Radio og TV«.

Med venlig hilsen.

Frank Pedersen.

JORD

*Jeg har jord på
mine bare fødder,
rigtig sort jord.*

*Jeg skal vaskes,
siger mine forældre,
det er noget griseri!
Det er nu mærkeligt, —
for jorden giver liv
til alle de smukke
blomster i vor have.*

TM.

Flyvende tallerkener på statsbudgettet

Associated Press meddelte den 9. maj, at det amerikanske flyvevåben nu har besluttet at søge videnskabens bistand i håb om at trænge til bunds i tallerkenmysteriet. Beslutningen havde baggrund i den store mængde observationer, som har forekommet over USA i 1966.

I en officiel erklæring oplystes det, at en særlig undersøgelseskomite er kommet til det resultat, at den videnskabelige side af udforskningen af UFO-erne må styrkes. Derfor vil der blive indgået aftaler om assistance fra et antal videnskabsmænd, der skal være i beredskab til hurtige og dybtgående undersøgelser af særligt gådefulde ufo-meldinger. Forsvarsministeriet vil ansøge om de fornødne bevillinger på det kommende statsbudget.

ej.

Verdens første landingsbane for flyvende tallerkener

Den side af menneskets natur, der tiltrækkes af det mystiske og umiddelbart uforklarlige — og giver sig udtryk gennem overtro — fornægter sig ikke — heller ikke på en teknisk set så fremskredne plet i verden som Cocoa Beach i Florida, der er soveby for raketcentret ved Cape Kennedy. Her har man nemlig, vist nok som det første sted i verden, indrettet en landingsbane for flyvende tallerkener, også kaldet »UFO«er, som betyder ukendte, flyvende objekter.

Landingspladsen ligger i naturskønne omgivelser ved Fisher Park og er indrettet af det lokale handelskammer. Handelskammerets formand, Joe Morgen, har lovet i givet fald at lede en velkomstkomite. Ideen er hans, idet han mente, at konkurrence er et gode — også i rumbranchen.

Landingsbanen er formet som et kryds og ligger 200 meter fra kysten. Der er anbragt store skilte, der angiver, at det er en modtagelsesstation for UFOer — idet man håber, at de ukendte piloter på disse ukendte rumskibe af ukendt oprindelse forstår engelsk.

Svendborg Avis 26/5-66.

Landinger og kontakter.

En landing i Argentina

I slutningen af januar 1965 dukkede de første forlydender op om en mærkelig tildragelse i nærheden af Mendoza ved foden af Andesbjergene i det vestlige Argentina. Følgende meddelelse fremkom i bladet »La Crónica«:

»En mystisk genstand, formodentlig en del af en kunstig satellit, er faldet ned ved San Miguel, 4 km fra San Rafael, der ligger nord for Mendoza, ikke langt fra grænsen til provinsen San Juan.

Nyheden blev meddelt af hyrder fra egnen, og til at begynde med var ingen vigtige detaljer tilgængelige, idet alle kommunikationslinier mellem Mendoza og San Rafael har været afbrudt de sidste fire dage«. (Alene denne kendsgerning kan vække undren, idet januar måned er høj-sommer i Argentina. Avisartiklen fortsætter): »San Miguel er et ganske lille samfund med en kirke, en nødhjælpstation og en skole med kun een lærer. Spredt milevidt deromkring bor du-sinvis af fåreavlere. Egnen er meget trist, og om natten ligner den nærmest et månelandskab.

De lokale beboere erklærer, at det mærkelige objekt er en flyvende tallerken, og mange af dem påstår også, at de har set små skikkelser spadserere omkring fartøjet iført mærkelige uniformer, noget i retning af dykkerdragter, der afgav et grønligt lys! Een ting er imidlertid sikker: Egnens beboere er rædselsslagne, og ingen vover sig udendørs.« (Artiklen beretter videre, at provinsens luftfartsmyndigheder, da nyheden nåede frem til Mendoza, sendte en maskine ud for at undersøge objektet, der var landet på et vanskeligt tilgængeligt sted — og fortsætter derefter):

»Maskinen overfløj stedet og fandt objektet, der rapporteredes at have form som en cigar og være ca. 8 meter langt og med en diameter på 1 meter. Det kan ses på lang afstand, da det skinner klart hvidt.

I bagenden af kapslen er der noget, der synes at være en turbine eller noget i den retning; den ser ud til at være halvt begravet.

Flyvemaskinen overfløj »tallerkenen« adskillige gange, og adskillige sort-hvide fotografier blev taget på trods af det enormt skarpe lys fra sandklitterne og klippefladerne. Billederne blev ikke offentliggjort i den lokale presse efter ordre fra politichefen i Mendoza, José Maria Ramos. I dag rejste et politihold og en fotograf fra regeringen til San Rafael for at opklare mysteriet«.

Denne meddelelse har været gengivet i forskellige UFO-blade verden over.

»Flying Saucer Review« lod en medarbejder i Argentina undersøge sagen. Det følgende er Charles Bowen's redegørelse for resultaterne af denne undersøgelse, oversat fra FSR nr. 3 1965.

Flere detaljer:

Vi blev henrykte, da vor medarbejders brev ankom i midten af marts. Vi erfarede, at det cylinderformede objekt faktisk satte farten ned, da det faldt mod jorden — »tøvede« er det ord, Senor Galindez benytter — som om det blev holdt tilbage af en usynlig kraft.

Da politiet kom for at se objektet, lykkedes det dem at lande en DC-3 Dakota maskine i nærheden og føre objektet ad luftvejen til det argentinske flyvevåbens hovedkvarter i Mendoza. Derfra blev det bragt til rumforskningscentret i Córdoba for nærmere undersøgelse. Man bør bemærke, at det argentinske raketforsøgsområde ligger i nærheden af Córdoba. Dette er måske medvirkende årsag til den intense UFO-aktivitet i disse egne.

Den mærkelige kapsel blev målt til at være lidt over 4 meter lang og 1,30 meter i diameter. Talrige perforeringer fandtes hen ad dens sider, og Senor Calindez foreslår, at de kan være forårsaget af kontakt med kosmiske partikler. Objektets ydre

var ikke som det, man normalt forbinder med en raket, og det bestod af et materiale, der endnu ikke er blevet identificeret.

Hvad var San Miguel objektet? — Det forekommer højst usandsynligt, at det skulle være en del af en raket, opsendt fra jorden. Så vidt vi ved, brænder også de fleste af disse op, når de igen trænger ind i atmosfæren. Der har ikke været rapporter om bemandede indretninger med varmeskjold, der skulle være gået tabt, og selv om den havde været russisk, tror jeg, at vi ville have hørt noget om den. Dertil kommer det blændende hvide lys, den udsendte: kunne det have været en form for nød-blus — hvilket i så tilfælde ville forklare de væsens forsvinden, som blev rapporteret i første omgang. Det er næppe sandsynligt, at nødlandede jordmennesker — flyvere eller astronauter — lige så stille ville være forsvundet ud i natten, hvis de havde fundet sig selv inden for et stenkasts afstand fra en beboet landsby. Ethvert forsøg fra jordmenneskers side på at redde medmennesker fra luften ville have været et temmelig støjende forehavende og ville ganske afgjort have lokket vidner til; i hvert fald hos nogle af egnens beboere ville den naturlige nysgerrighed have været større end fygten.

Disse »små mænds« forsvinden, de fosforescerende uniformer o.s.v. bringer mig til et andet punkt — nemlig, at en del af objektet forsvandt igen! Da maskinen vendte tilbage fra den første overflyvning — med fotografier og alt, blev det rapporteret, at objektet var 8 meter langt og ca. 1 meter i diameter. Det er de 4 manglende meter, der under mig. — Pilotens øjemål må have været godt, for han vurderede næsten korrekt m.h.t. diameteren. Men da kapselen blev afhentet af politiet, var

den kun 4 meter lang! Forsvandt resten sammen med de »små mænd«? — Vi må vente og se, om vor medarbejder kan fremskaffe flere detaljer.

Men hvad vi end mener om San Miguel objektet, så bliver den kendsgerning tilbage, at der er kommet flere andre objekter fra himmelen.

En lignende uidentificeret kapsel er således faldet 10 km fra San Miguel — en rapport, der endnu ikke er blevet bekræftet, hvad der også gælder en rapport om et »fantastisk« objekt, der er faldet til jorden i San Luis provinsen, Argentina. Og endnu et tilfælde: Den 30. januar så man en mærkelig indretning, 16 tommer i diameter og med fire vingagtige udvækster, falde ned i en øde dal i Andesbjergene i nærheden af Lujan i Mendoza-provinsen. Objektet blev hentet og overgivet til flyvevåbnets afdeling i Mendoza.

Der er også blevet leveret en hel ladning usædvanlige metalkugler »ovenfra«. De mest bemærkelsesværdige tilfælde af denne art i Argentina fandt sted den 25. december 1964 og den 23. februar 1965. For ikke så længe siden udtalte dr. Olavo Fontes i Buenos Aires, at han havde foretaget en analyse af metallet i den kugle, der faldt juledag. Han erklærede: »Dette objekt stammer ikke fra jorden! Aldrig har jeg været så spændt på en undersøgelse, som jeg er i dette tilfælde. Der er overhovedet ingen tvivl i mit sind om, at vi nu står ansigt til ansigt med den mest forbøffende kendsgerning, man overhovedet havde kunnet forestille sig. Denne kugleformede genstand er fabrikeret uden for vor planet, eftersom den indeholder magnesium med en vægtfylde og en renhed, der er ukendt på jorden.

-/BJ

Belejret af UFO'er

Af Coral Lorenzen.

Natten til den 18. okt. 63 blev en lastbilchauffør antastet af tre »Robotter« nær Nonte Maix, Argentina. Og tre nætter senere, den 21. okt., så en hel familie i provinsen Tucuman et landet UFO, og fem andre skiver, der tilsyneladende holdt husstanden under »belejring« i 40 minutter.

Begge disse hændelser er så bizarre og så mærkværdige, at de overhovedet ikke ville blive taget op til nærmere overvejelse, hvis det ikke var, fordi

de blev bekræftet af udenforstående vidner.

Eugenio Douglas kørte under et skybrud natten til den 18. okt. i sin lastbil ad en hovedvej. Kort efter at være kommet ind på hovedvejen Monte Maix e Ilha Verde, blev han og lastbilen pludselig badet i et strålende hvidt lys. Medens han forsøgte at finde lyskilden, mærkede han en irriterende prikkende fornemmelse i ansigtet og på hænderne, den voksede, indtil han mistede kontrollen over køretøjet og kørte i grøften ved siden af vejen. Da han kravlede ud af lastbilen for at undersøge, hvor megen skade der var sket, fandt han vejen spærret af et ovalt eller ægformet objekt, ca. 25 fod i diameter. Henimod ham i retning fra objektet kom »tre ubeskrivelige væsener«,

hvis dragt og udseende i det hele taget ledte tanken hen på robotter, i hvert fald Douglas' tanker.

Han så lige på dem, blev grebet af panik, trak en revolver, som han sædvanligvis bar som beskyttelse mod landevejstytu, og fyrede fire skud lige mod de mærkelige væsener; så snurrede han rundt og løb. Da han så sig tilbage, var væsenerne ved at gå ind i deres maskine, og mens Douglas fortsatte med at løbe, drevet af rædsel, mod Monte Maix, foretog skiven, der nu var lysende, flere bevægelser over hovedet på ham. Hver gang den passerede, følte han en bølge af kvælende hede og den medfølgende prikkende fornemmelse. Han beskrev den som ikke ulig et elektrisk chok eller den fornemmelse, man har, når muskler bliver normale efter at være »faldet i søvn«.

Da han nåede Monte Maix, rapporterede Douglas sin oplevelse til politiet. Avisen »El Diario« rapporterede episoden i sin udgave for 20. okt., og »O Journal« i Rio de Janeiro, Brasilien, bragte også beretningen i sin udgave den 22. okt.

Yderligere oplysninger, der blev skaffet til veje gennem politiet i Monte Maix, blev trykt i »El Dia« i Agrega d. 20. okt. Denne beretning bekræftede tilstedeværelsen af et UFO i området omkring Monte Maix e Ilha Verde hovedvejen med vidnesbyrd fra en gruppe landmænd, der var til en begravelse i nærheden af det sted, hvor Douglas så objektet. Vidnerne så tilsyneladende det samme objekt på omtrent samme tid, som Douglas hævdede at have set det.

De sagde, det udsendte skinnende lys. Argentinske myndigheder var, hed det videre i artiklen, ved at undersøge sagen.

Samme dag, d. 20. okt., bragte Agrega avisen »Accion« yderligere den oplysning, at Douglas var blevet undersøgt af en doktor ved sin ankomst til politihovedkvarteret og var blevet fundet normal, bortset fra sin omtrent hysteriske tilstand og de mystiske striber, som han hævdede var fremkaldt af den stråle, der blev udsendt af UFO'et. Politiet og lægen kunne ikke give nogen forklaring på striberne. En undersøgelse af jorden, hvor Douglas påstod, objektet var landet, viste ingen mærkelige mærker, men politiet meddelte Accion reporteren, at den strømmende regn, som varede i flere timer den nat, ville have bortvasket alle spor.

Den 24. okt. bragte »Tribuna Da Imprensa« i Rio de Janeiro og »La Nacion« i Buenos Aires begge beretninger om 40 rædselsfyldte minutter, som familien Moreno havde haft på deres ranch nær Tranca i Cordobaprovinen i Argentina. Den 72-årige Antonio Moreno blev vækket af sin søvn

kl. 21,30 d. 21. af en 15-årig tjenestedreng, der fortalte ham, at der tilsyneladende var sket en ulykke på jernbanesporene ca. 800 meter fra huset. Da han kikkede ud af vinduet, så senor de Moreno og den 63-årige Teresa Kairus de Moreno et strålende objekt svæve over sporet, og »mænd« gik frem og tilbage under det. Senora de Moreno fik fat i en blændlygte og ville gå udenfor for at undersøge det, men kom ikke ret langt, for et andet objekt nærmede sig og svævede nogle få meter fra jorden lige ved huset. Den rettede en lige, rørformet, hvid lysstråle mod huset. Familien, inklusive senora de Morenos søster og børn, blev bange, og da de bemærkede, at lyset fremkaldte en »prikkende« fornemmelse, hvor det berørte dem, gik senora børnene rundt om i huset, og senora de Moreno formanede alle til at være så stille som muligt. Ved at kikke ud af de forskellige vinduer så senora de Moreno, der forblev forbløffende rolig under hele episoden, at der var ialt 5 af de skiveformede objekter i luften nær huset. To havde rettet stråler af lys mod huset på kort afstand, og tre svævede ca. 60 meter væk. Et af de nærmeste objekter udsendte en hvid rørformet stråle og det andet en rødlig, violet rørformet stråle. Huset blev snart »som en ovn«.

Objekterne var alle skiveformede og omkring 8 meter i diameter. Deres indre var synligt gennem rækken af vinduer på midten, som var stærkt oplyste. Imidlertid kunne vidnerne ikke set andet end skarpt lys.

Da den stærke hede havde varet i 40 minutter, hævdede objektet på jernbanesporer sig op i luften og begyndte at bevæge sig væk.

Et for et slukkede de skiver, som udsårede lys mod huset, deres lys og fulgte efter, idet de passerede over træerne i retning af nærliggende farme. Tre hunde, der var vant til at vogte huset og lave en værre lam ved enhver forstyrrelse, havde ligget fuldkommen stille, medens skiverne var til stede. Da skiverne forsvandt, satte de i med en hylekoncert, der varede i adskillige minutter.

En reporter for »Clarim« i Tranca interviewede de Moreno-familien få timer efter hændelsen og fastslog, at en kvælende hede og svovlstank stadig gennemtrængte huset, da han var der. Denne Clarim-korrespondent fortalte France-Press Service, at Moreno-familien havde talt om en tyk tågeagtig røg, der stank som svovl, og som blev hængende over træerne i adskillige minutter efter de mærkelige fartøjers forsvinden.

En slags bekræftelse blev trykt i France-Press' nyhedstelegram.

Senor Francisco Troupano var ca. 2 km fra Moreno-ranchen, da hans opmærksomhed blev fanget af en formation på seks skiver, der bevægede sig over himlen. Det var omtrent på det tidspunkt, da Moreno-familien sagde, at skiverne havde forladt egnen, kl. 22,15-22,20.

Ifølge avisberetningerne har de Moreno-familien et godt rygte for hæderlighed, og der syntes ikke at være noget motiv for dem til at fabrikere denne detaljerede og komplicerede hændelse. Senor Troupanos erklæring syntes at antyde, at der i det mindste var UFO'er til stede på egnen. Føj så her til reporterens erklæring om heden og lugten, og vi kan ikke affeje de Moreno'ernes erklæring.

Lignende fænomener er tidligere blevet rapporteret. Rapporternes ensartethed følger lidt til det voksende mønster af UFO-hændelserne og giver vægt til de hændelser, der rapporteredes af Douglas og de Moreno-familien.

Natten til d. 11. dec. 57 efterlod en skive, som landede i nærheden af Ponta Poran, Brasilien, en mærkeligt skinnende dis, da den lettede. Den samme skive havde ved at blokere vejen og i det hele taget terrorisere folkene i en jeep afholdt alle fra at trænge frem forbi et vist punkt i flere timer. Selvom beretningen om den blev trykt i lokale aviser i nabolaget af Ponta Poran, er det tvivlsomt, at de Moreno-familien var bekendt med denne rapport.

24- og 25-fods størrelsen er almindelig i UFO-litteraturen, og den svovlagtige stank er ofte forbundet med flyvende tallerkener på jorden. Brugen af en stråle, som skaber yderst stærk hede, er ikke

et almindeligt træk, men en lignende manifestation fandt sted ved Itaipu fortet i Brasilien i november 1957.

Observationer af UFO's, der tilsyneladende er interesserede i jernbanespor, er også talrige — nogle skal have fundet sted i Frankrig som dokumenteret af Aime Michel i hans bog »Flyvende tallerkener og de lige liniers mysterium«.

Et karakteristisk træk ved de Moreno-hændelsen, der sædvanligvis ikke findes i forbindelse med UFO-observationer, var hundenes stilhed. I mange tilfælde, hvor UFO'er er kommet tæt på, har dyr vist en tilbøjelighed til at blive yderst ophidsede.

I Douglas-affæren er den prikkende hedefornemmelse meget lig den i de Moreno-tilfældet såvel som mange andre.

Robotagtige væsener blev rapporteret af en ranchkvinde i Argentina i efteråret 1962 og er blevet rapporteret fra andre dele af verden på andre tidspunkter. At de var »Mekaniske mænd« betyder ikke nødvendigvis, at der er tale om robotter, da de kunne have været væsener i en slags usædvanlig kedeldragt, hvis de overhovedet eksisterede.

Alt i alt tjener hændelserne d. 18. og 21. okt. 1963 i Argentina kun til at gøre mysteriet om UFO'erne og disses oprindelse og motiver endnu dybere.

FATE, juni 1964. -/»P.« — Gengivet med speciel tilladelse fra Clark Publishing Company (copyright). Evanston, Ill., U.S.A.

Nyt fra videnskaben

Mars - „kanalerne“ er virkelige

Opdagelsen af flere »kanaler« på de billeder Mariner IV tog af Mars-overfladen, og hvis eksistens blev benægtet umiddelbart efter billedernes offentliggørelse i juli måned, har sat en ny diskussion i gang om intelligent liv på den »Røde Planet«. Opdagelsen har samtidigt rejst det spørgsmål, om disse kendsgerninger var kendt i juli og

blev tilbageholdt eller om aftegningerne (af »kanalerne«) først er konstateret senere.

Dr. William Pickering, lederen af Jet Propulsion Laboratory, som kontrollerede Mariner IV operationen for NASA, har indrømmet opdagelsen. Yderligere bekræftelse er givet af dr. Clyde W. Tombaugh, planeten Plutos opdager og astronomisk ekspert m.h.t. Mars.

Kopier af Mariner IV billederne, som viser retlinede »kanaler« blev for nylig forevist NICAP

af dr. Frank Salisbury fra Colorado universitetet, en kendt biolog, som har analyseret mulighederne for liv på Mars. »Kanal-aftegningerne« kunne let ses, men var ikke gode nok til reproduktion af en illustration.

En af »kanalerne« findes på Mariner-billederne i området mærket 11 og 12 (se tegningen side 138).

I en rapport til A.A.A.S. (American Association for the Advancement of Science) sagde dr. Tom- baugh, at han havde fundet »kanal-striber« og »oase-pletter« på syv af de 22 Mariner-billeder. (»Oaser« er de uforklarlige områder, der findes hvor »kanalerne« skærer hinanden). Alle disse aftegninger, som astronomen har angivet, falder sammen med (svare til) »kanaler« og »oaser« han har set ved teleskopiske studier og som findes på Marskort udarbejdet af ham selv og andre astrono- mer.

»Jeg kender nogen, som siger, at de ikke kan se »kanaler« på Mars«, fortalte dr. Tombaugh en forsamling af videnskabsmænd, »men jeg vil foreslå dem at få deres øjne undersøgt«.

Ifølge professor Robert B. Leighton, den leden- de videnskabsmand i Mariner IV TV projektets undersøgelser, bliver billederne stadig undersøgt, og der er håb om, at de kan give yderligere op- lysninger om de mystiske »kanaler«. Han ind- rømmede, at man ikke vidste nøjagtigt, hvad kame- raet var rettet imod da billederne blev optaget, hvorfor vurderingerne af billederne ikke kan hen- føres til bestemte Mars-områder. (Erklæring til The American Physical Society, New York, 27. januar).

Forelagt dr. Tombaugh's rapport, sagde profes- sor Leighton, at han aldrig selv havde observeret en »kanal« i teleskop, men tilføjede:

»Jeg har ikke engang udført 1 pct. af de ob- servationer, som Clyde Tombaugh har.. Tom- baugh kender Mars-overfladen lige så godt, som

han kender bagsiden af sin egen hånd. Hvis han mener, han ser en »kanal« på Mars eller noget som ligner »kanaler«, vil jeg helt bestemt tage ham meget alvorligt«.

Eksistensen af »kanalnetværket« er blevet be- kendtgjort af andre velkendte astronomer, bla. dr. Earl C. Slipher fra Lowell Observatoriet, hvor han som hovedopgave har studiet af Mars, og dr. Richardson og dr. Petit, som så »kanalerne« skarpt afgrænsede gennem teleskoperne på Mt Palomar og Mt Wilson. I det mindste viser ét af »kanal-kortene«, udarbejdet af Mars-eksperten Wells Alan Webb, et imponerende netværk af »kanaler«, som forbinder »oaserne«, og som til forveksling ligner det amerikanske netværk af jernbanelinier.

Nogle analytikere, bla. Wells Alan Webb, me- ner at »oaserne« er byer eller store overrislede områder, der ved vandveje er forbundet til pol- kalotterne, som smelter, når Mars har forår. Andre videnskabsmænd, og blandt dem Tombaugh, siger, at »kanalerne« kan være uhyre brud (spal- ter) og »oaserne« blot kratere efter store asteroi- der. Ingen har dog forklaret, hvorledes tilfæl- dige spalter kan følge lige linier og hvorledes kratere forbindes med så stor geometrisk præ- cision.

Diskussionen vil højst sandsynligt fortsætte, i det mindste indtil den næste Mariner-sonde op- sendes i 1969. Håb om nye oplysninger fra en NASA rapport om Mariner billederne fra 1965, som snart vil udkomme, skal ikke forventes. Den- ne NASA rapport vil ikke indeholde oplysninger om »kanalerne«, udtaler professor Leighton.

NICAP vil prøve at undersøge — og offent- liggøre — grunden til denne tavshed.

NICAP INVESTIGATOR,
JAN.-FEB. 66.

—/F.P.

Atomeksplosion på Venus

1. del.

Meddelelser fra astronomen N. A. Kozyrev i Pulkovo (U.S.S.R.), offentliggjort i bladet »Smena« den 11. juni 1964.

»Den 28. maj 1964, kl. 9 om aftenen (Moskva- tid) fandt der en atomeksplosion sted på Venus.

Denne erklæring blev fremsat i går på Pulkovo- observatoriets årsmøde af den velkendte russiske videnskabsmand N. A. Kozyrev, som aflagde sin rapport over iagttagelser i maj/juni 1964 på den ikke belyste del af Venus (Venus viser faser ligesom vor måne. O.a.).

I marts 1953 lykkedes det Nicolas Alexandro- vitch at fotografere spektret af luminiscensen (= skæret. O.a.) fra den ikke belyste del af planeten! Luminiscensen er blevet iagttaget så langt tilbage som i 1643, men kun undtagelsesvis blev den foto-

graferet. Det bør fremhæves, at Nicolas Alexandrovitch ikke har genfundet antydning af luminiscens i planetens ionosfære under sine fotografiske optagelser gennem de senere år. Måske var disse mærkelige iagttagelser resultatet af tilfælde, som slet ikke har noget med Venus at gøre.

Men den 20. maj i år (1964) har Kozyrev på Krim optaget et nyt fotografi af planetens natlige spektrum, og straks fandt han en lysende plet. Denne plet flyttede sig i en bestemt retning, således som det kunne ses ved de efterfølgende observationer. Beregningen af bevægelsens hastighed har sat Kozyrev i stand til at bestemme Venus' rotationstid omkring dens egen akse samt varigheden af dens døgn. Efter Kozyrevs beregninger bliver tallene 135 resp. 350 jordiske timer. Indtil nu har ingen anden jordisk astronom givet disse data.

Kozyrevs mest interessante observation fandt dog sted den 28. maj. Efter at have fotograferet, kl. 9 om aftenen, området med den af ham opdagede luminiscens så han, at fænomenet frembragte et meget kraftigt lys. Ved en indgående undersøgelse af dette pludseligt optrædende lys påviste Nicolas Alexandrovitch tilstedeværelsen af technetium. Dette radioaktive grundstof, som er meget sjældent her på Jorden, kan kun skaffes ad kunstig vej gennem visse kernereaktioner. Endvidere har han kunnet fastsætte den omtalte eksplosionsvarighed til ca. 10 sekunder og dens radius til ca. 2.000 km.

I henhold til Kozyrev kan denne eksplosion hverken skyldes vulkansk aktivitet på planeten eller udefra virkende kræfter såsom nedfald af meteoritter etc. På grundlag af disse betragtninger og andre data mener astronomen, at han den 28. maj har observeret en kunstigt fremkaldt eksplosion, og at det drejede sig om en atomeksplosion. Dette er måske nok en vovelig påstand, tilføjede han, men det er ikke desto mindre en kendsgerning.

Den af Kozyrev givne meddelelse vakte stor interesse og gav tillige anledning til en livlig debat mellem tilstedeværende astronomer. Men alle blev enige om at fortsætte den detaljerede og kritiske undersøgelse af samtlige de så interessante af Kozyrev fundne data.

(sign.) B. Bolchakov, V. Kochvanetz (vore særlige korrespondenter), Pulkovo.

Efter at vi har modtaget yderligere oplysninger, kan følgende tilføjes:

N. A. Kozyrev har uden tvivl observeret et eller andet kosmisk, lysende fartøj, som bevægede sig i Venus' ionosfære, og som var indrettet til atomdrift. Af en eller anden grund led motoren

havari (vi mindes meteoritten fra Tunguska), og dette havari frembragte et blændende glimt som fra en atombombe på basis af brint/uranium eller brint/thorium. Eftersom der i det af Kozyrev foreviste eksplosionsspektrum udover de karakteristiske linier for technetium tillige fandtes spor af thorium, så må dette atombrændsel snarere have været på basis af thorium end af uran. Når glimtet kun har været i 10 sekunder, svarer atomeksplosionen i styrke til 1 million tons trotyl.

Kozyrevs meddelelse var så utrolig og passede så dårligt til de ortodokse forestillinger, at størstedelen af de lærde fra Leningrad modtog den med skepsis og regnede med, at han havde taget fejl, selv om han hørte til de store og alvorligt arbejdende videnskabsmænd, og selv om han i særlig grad besad den nødvendige viden, hvortil endda kom, at han var meget velorienteret i det han sagde, og at han havde forberedt sig godt ved at samle alle de forhåndenværende data. Dog er det umuligt, at han kan have taget fejl i sin vurdering af technetiumspektrets linier. Det skal indrømmes, at disse sidste kun ses meget sjældent — i spektret fra visse brændende stjerner — men de er velkendte af astronomerne.

En anden og afvigende mening har gjort sig gældende m.h.t. den af Kozyrev fundne *Venus-rotation, idet radiobestemmelsen kun giver 10 til 24 jordiske timer*. Men det, Kozyrev fandt frem til, var hastigheden, hvormed den lysende plet bevægede sig, den plet som det kosmiske fartøj havde fremkaldt i planetens ionosfære, og denne hastighed har intet at gøre med Venus' egen rotationshastighed. Følgelig kan de omtalte data ikke på nogen måde sættes i forbindelse med Venus' hastighed, thi de angår en hastighed, som er uafhængig af planeten.

2. del.

Ukrainske astronomers opdagelse.

(Fra avisen »Troud« (= arbejde), Moskva, af 12. septb. 1964).

I begyndelsen af september har medarbejderne ved det astrofysiske observatorium i Kharkov observeret et ekstraordinært fænomen på Venus. På en filmstrimmel eksponeret med ultraviolet lys er der bleven optaget fotografier af en stor mørk plet i planetens centrum, omtrent på størrelse med $\frac{1}{3}$ af hele skiven. I går har »Troud«s korrespondent telefoneret til Barabachov ved det videnskabelige akademi i Ukraine N. P. og bedt ham om en nær-

mere redegørelse vedrørende dette fænomen. Det lærde akademimedlem har svaret som følger:

»Desværre ved videnskaben intet om Venus' overflade, selv om denne planet blandt alle de andre er den, der er Jorden nærmest. Man forklarer denne manglende viden ved at nævne det faktum, at vor nabo er omgivet af et meget tæt sky-lag, som ikke tillader tilbagekastning af de mod planetens overflade rettede stråler. Hverken vi eller andre astronomer har nogensinde kunnet observere pletter af en størrelse som den, der ses for øjeblikket. Hvorledes forholder det sig med denne plet på Venus? Jeg formoder, det er en meget stor rift, et lysere område i planetens øverste skydække, hvis årsag forbliver ukendt for os. Således som denne plet viser sig på planeten må man regne med, at man her står overfor en del af vor hemmelighedsfulde nabos overflade«.

Nogle kommentarer fra Nicolas Giroff:

Den mærkelige plet i Venus' atmosfære er, så vidt vi kan skønne, afgjort knyttet til et ikke mindre mærkeligt fænomen, som er bleven observeret i maj d. å., og som A. Kozyrev har forklaret som en atomekspllosion. Hvis Kozyrevs forklaring er

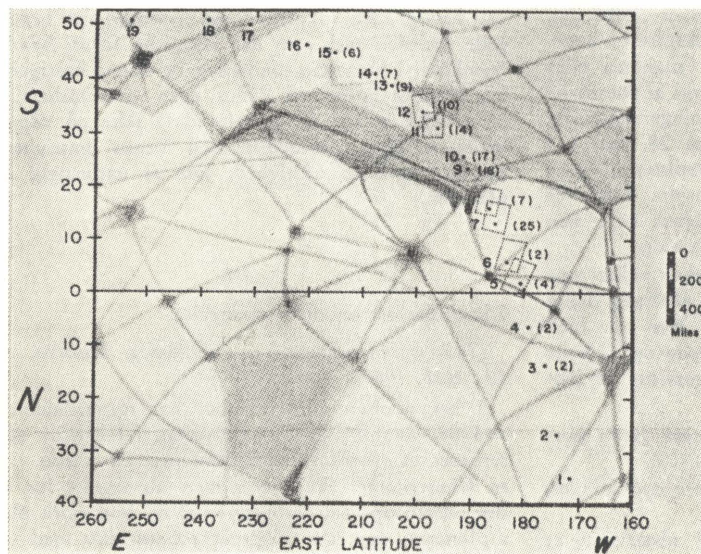
rigtig, og der er ingen grund til ikke at tro det, så kan fremkomsten af denne plet stå i forbindelse med en meget kraftig atomekspllosion i Venus' atmosfære, idet et enormt kvantum radioaktivt støv er blevet spredt, hvilket har skabt centre med fortættet fugtighed. I disse centre har der så dannet sig vanddråber, der som regn er faldet på planetens overflade. Således er det gået til, at et overordentlig stort område er bleven praktisk talt berøvet sit skydække under påvirkning af det radioaktive støv.

Kilde: »Le Courrier Interplanétaire«, december 1964.
—/Aa.V.

KOMMENTAR: I februar-nummeret 1963 (side 35) er omtalt den såkaldte venuskalender, hvor man finder angivet helt andre tal for venusrotationen. Disse tal behøver ikke nødvendigvis at være gale, idet man tilsyneladende ikke med bestemthed kan henføre tallene i denne artikel til Venus' overflade.

Så vidt det kan skønnes, må forklaringen om et fænomen i Venus' atmosfære anses for den mest sandsynlige mulighed.

F.P.

KØB BOGEN OM

MARS

- den gådefulde
planet

Pris 10 kr.

Bestilles ved

Regnskabskontoret,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8,
Randers.
Postgiro 11 77 25.

VENUS

Det er i de senere år lykkedes at indsamle en del nye oplysninger om denne gådefulde planet ved hjælp af radio og radar observationer foretaget dels af Mariner 2 og dels af jordiske observationer. Mariner 2 viste først og fremmest, at Venus hverken havde noget magnetfelt eller strålingsbælte, hvilket ikke kom som nogen stor overraskelse på grund af planetens langsomme rotation. Den viste desuden, at skydækket har en temperatur på ca. 40 grader, og at planeten udsender en kraftig radiostråling. Hvis man opfatter denne radiostråling udelukkende som et udtryk for planetens temperatur, vil man finde, at Venus har en overfladetemperatur på + 400 gr. På grundlag af observationer udført i USA og Sovjet i tiden 1963-65, er man i dag i stand til at sige, at en væsentlig del af radioudstrålingen skyldes elektriske fænomener i Venusatmosfæren.

Tager man hensyn til dette, finder man, at temperaturen på Venus varierer mellem + 200 gr. ved Ækvator og frysepunktet ved polerne. Enkelte videnskabsmænd mener dog at temperaturen ligger endnu lavere, muligvis helt nede på ca. 70 gr. ved Ækvator og lidt under frysepunktet ved polerne. Ved observationer foretaget med ballon er det blevet fastslået, at skyerne består af vanddamp. **Radarmålinger har med stor sikkerhed fastslået, at Venus roterer overordentligt langsomt om sin egen akse, nemlig en gang på ca. 250 døgn.** Det er endvidere blevet fastslået, at der findes to bjergkæder på Venus, Alpha og Beta, begge på størrelse med Rocky Mountains. Den ene går i nord-sydlig retning, den anden i øst-vestlig.

H.S.

Red.: Temperaturen er efterhånden udholdelig, men det kniber stadig med Adamskis opgivelse af rotationstiden til — 26 timer!

Kuglelyn eksisterer!

Videnskaben har aldrig anerkendt kuglelynet, idet det ikke har kunnet indpasses i de kendte formler. Derfor har man mange gange ment, at det var øjenforblændelse, når folk berettede om et kugleformet lyn. Ifølge nedennævnte artikel har billedet vendt sig. Det er så meget mere interessant, som der sikkert ikke er megen forskel på en telemeterskive og et kuglelyn. En telemeterskive ser i de fleste tilfælde ud til at være et »fjernstyret kuglelyn«. Det er naturligvis at simplificere sagen, men man kan alligevel ikke lade være med at drage paralleller, når man læser artiklen..

ej.

»Et kuglelyn beskrives af øjenvidner som et rundt, bevægeligt lys på størrelse med en grapefrugt, der i få sekunder farer gennem luften og så forsvinder, sommetider med et smeld, sommetider uden en lyd.

Hidtil har videnskaben placeret kuglelyn i gruppe med »flyvende tallerkener«, men nu har de to Westinghouse-fysikere dr. Martin Urman og dr. Carl Helstrom hævdet at have bevist på

kuglelynets eksistens og forklaret det som en termonuklear kraftkoncentration. Det opstår som resultat af ændringer i luftens elektriske ledningsevne, eller i temperatur- og strålingsforhold. En varm luftkugle tiltrækker tilstedeværende elektricitet, der yderligere opvarmer luftkuglen, så den gløder.

De to fysikere har fodret en data-maskine med matematiske ligninger i henhold til deres teorier og fået det svar, at lysstyrken vil svare til en 1000 watts pære, hvilket er en sammenligning mange øjenvidner har brugt.

Et kuglelyn kan, forklarer de to forskere, enten bevæge sig på grund af blæsten eller som følge af forandringer i den elektriske strøm, der »mader« det. Når strømtilførselen standser, dør kuglelynet. Hvis det sker pludseligt, hører man et lille smeld.

Derved synes nok en videnskabelig usandsynlighed godt på vej ind i videnskabens verden«.

Løgstør Avis 24/5-66.

Opdagelse vender op og ned på en af fysikkens love

Atomare partikler, som man har ment var identiske, reagerer forskelligt. — Tre hold amerikanske atomfysikere kom uafhængigt af hinanden til samme epokegørende resultat.

Tre hold amerikanske atomfysikere er uafhængigt af hinanden kommet til et resultat, som betegnes som epokegørende for den moderne fysik, fremgik det af en artikel, som forleden offentliggjordes i det amerikanske videnskabelige tidsskrift »Physical Review letters«.

Videnskabsmændene mener at have påvist, at visse atomare partikler, som man hidtil har ment var helt identiske i deres opførsel — bortset fra, at de var spejlvendte — alligevel ikke reagerer ens.

Opdagelsen, der først og fremmest berører den elektromagnetiske vekselvirkning i atomkernerne, der kontrollerer alle elektriske, kemiske, magnetiske og atomare reaktioner, betyder, at en af fysikkens love, som hidtil er blevet anset for helt holdbar, er slået i stykker.

I følge denne lov, hvis pålidelighed nu altså er draget i tvivl, er modsatte atom-partikler, bortset fra, at de er modsat elektrisk ladede, helt identiske i deres reaktioner.

Konsekvenserne.

Artiklen beskæftiger sig især med fysiker-ægteparret Paolo og Juliet Lee-Franzini's arbejde, som er udført med det kæmpemæssige atomspaltnings-anlæg i Brookhaven-forsøgslaboratoriet i nærheden af New York.

Der er endnu ikke klarhed om, hvor store praktiske konsekvenser opdagelsen vil få, men sådanne opdagelser har før i tiden ofte ført til historiske udviklinger inden for fysikken — som det var tilfældet med Einsteins relativitetsteori.

En af konsekvenserne bliver under alle omstændigheder en omvurdering af hidtidige teorier vedrørende anti-stoffets mærkelige verden.

I følge nogle fysikers teorier findes der et eller andet sted et helt univers bestående af anti-stof, mens andre teorier går ud på, at der er anti-stof-verdener i fjerne afkroge af verdensrummet.

Sådanne verdener kunne tænkes at være hele anti-stof-civilisationer, der afspejler vor egen komplette med anti-stof-mennesker — som ville kalde os anti-stof-mennesker.

Det beklagelige i denne forbindelse er imidlertid, at stof og anti-stof ikke er forenelige, men udsletter hinanden i en energiudladning, når de mødes.

Med denne seneste opdagelse synes der imidlertid at være åbnet mulighed for, at astronauter, der i en fjern fremtid kommer til en formodet anti-stof-verden, kan kalde dens indbyggere over radioen og opfordre dem til at udføre et lignende eksperiment, — som det forleden offentliggjorte — for at fastslå, om der er tale om anti-stof.

Dette vil være muligt, fordi lys- og radiobølger fremtræder ens både som stof og anti-stof.

Berl. Tid. 28/6-66.

Videnskab er, hvad de lærde mener for tiden.
Huxley.

FILOSOFI

Skelet til en helhedsløsning

Af N. E. Wagenda.

Artikelserien om »Den ny tidsalder« har indbragt os en lang række spørgsmål fra læserne. Spørgsmålenes art og formulering taget i betragtning, har det været naturligt at overlade besvarelsen til forfatteren selv. Resultatet er blevet følgende artikel, der samtidig fremlægger en ny lang række betragtninger og problemer til debat og undersøgelse. Mange af disse vil være nye for dette blads læsere, da det ikke tidligere har været muligt at præsentere dem i en tilstrækkeligt nøgtern og saglig version. Vi iler med at indhente det forsømte, idet en objektiv vurdering af UFO-sagen naturligvis må forudsætte, at alle parter bliver hørt, og ingen tænkelig mulighed lades ude af betragtning på forhånd.

F.P.

Enhver, der gennem en årrække har studeret UFO-sagen i videste forstand med alle dens udløbere og tilgrænsende emner, ligger uvægerligt inde med en righoldig og særdeles broget samling brikker i form af mere eller mindre utrolige kendsgerninger — men dog immervæk kendsgerninger. Hertil kommer endvidere en lang række tilsyneladende uhyrlige — og i hvert fald ubeviste — påstande. Endelig er man blevet præsenteret for et antal teorier til forklaring af en større eller mindre del af alt dette, som det officielle, videnskabeligt autoriserede verdensbillede overhovedet ikke levner nogen plads til.

Disse teorier spænder lige fra det rent psykiske, der totalt lader hånt om alle de kendsgerninger, der viser, at der i hvert fald i adskillige betretninger om landing har været tale om konkrete, metalliske flyveapparater af en eller anden art.

Lidt længere henne ad skalaen finder vi de teorier, der godt nok anerkender, at tallerkenerne og deres besætninger optræder som konkrete, fysiske fænomener, når de er her, — men alligevel henlægger deres hjemsted til andre »planer« eller »dimensioner«, idet man så lader deres rumrejse hertil indbefatte eller være ensbetydende med en eller anden form for »transformering«, »frekvensskifte«, »materialiserings- eller de-materialiseringsproces«.

I den tredje gruppe finder vi teorier, der pænt holder sig inden for det bestående verdensbillede, idet tallerkenernes hjemsted simpelthen henlægges til »andre planeter«. I nogle tilfælde tænkes der på de andre planeter i vort eget solsystem, mens andre foretrækker at mene, at tallerkenerne kommer fra andre solsystemer. Det er tilsyneladende et spørgsmål om, hvad teoriens ophavsmand anser for mindst fantastisk: At vi skulle have taget fuldkommen fejl m.h.t. beboelsesmulighederne inden for vort solsystem, — eller at det skulle være teknisk muligt at overvinde afstandene mellem stjernerne. Rumfolkene anses i disse teorier for at være væsener af kød og blod, — mere eller mindre menneskelignende.

Nævnes må vel også teorier gående ud på, at tallerkenerne skulle være en super-hemmelig opfindelse fra enten Øst eller Vest.

Yderst på højre fløj har vi endelig alle bortforklaringsteoriene, der kort og godt udlægger enhver observation som bedrag eller selvbedrag af forskellig art.

Uden at der dog på dette sted skal argumenteres, endsiges føres bevis, for eller imod noget, må vi konstatere, at »slaget« hovedsageligt står mellem teorier fra anden og tredje gruppe, når man betragter den samlede, eksisterende UFO-litteratur. — Og der kæmpes bravt.

Spørgsmålet er bare, om der overhovedet er noget at kæmpe om. — Det er der selvfølgelig ikke, opfattet i den forstand, at ingen får hverken mere eller mindre ret, end de har i forvejen, blot fordi de kritiserer andres meninger, synspunkter og metoder — og eventuelt også vinder kapløbet om at hverve tilhængere. Men hvad jeg egentlig og derudover gerne vil påpege, er følgende:

II

Givet er det, at det eksisterende materiale vedrørende UFO-sagen også indbefatter en vis portion vildt fantasi, bevidst svindel samt selvbedrag i god tro. Hertil kommer, at der kan føres timelange og resultatløse diskussioner om, hvad der overhovedet hører med til UFO-sagen, og hvad der ikke gør det.

Problemet er bare det, at ingen er i stand til med sikkerhed at afgøre, hvad der skal sorteres fra, idet det f.eks. er helt klart, at det ikke kan være objektivt og sagligt blot at sortere ud fra egne forudsætninger: — Hidtidige anskuelser samt hvad man rent umiddelbart selv kan og vil forstå og ønsker at drage med ind i en større sammenhæng. Det må være helt klart, at jo mere man under de givne betingelser sorterer fra, desto større risiko løber man for at »kaste barnet ud med badevandet« og stå tilbage med en samling data, der uvægerligt vil føre til et galt slutresultat. De utroligt mange eksisterende teorier taler deres tydelige sprog. —

Sorteres skal der dog, det er helt sikkert. — Men alt for længe har man mere eller mindre bevidst behandlet hele det foreliggende materiale ud fra en ren enten-eller tankegang. Måske ville det være frugtbringende til en afveksling at forsøge, hvilke resultater man kunne nå til ved at anlægge en slags både-og betragtning. Netop den traditionelle enten-eller holdning har gennem tiderne været måske den største svaghed ved al vesterlandsk tænkning. På alle tænkelige områder har den stukket sit hoved frem: Organisk kontra uorganisk kemi, fysisk kontra psykisk, videnskab kontra religion, ja, sågar når det gælder forholdet mellem religioner og filosofiske tanke- retninger indbyrdes, dukker den op, så snart en typisk vesterlænding skal ansue sagen. I sin aggressive form kaldes den intolerance. — — I Østen kan en lærer godt fortælle sine disciple: »Jeg er vejen — — —«, vel vidende og uden i mindste måde at tage anstød af, at der på næste bjergtop og næste igen sidder andre lærere — og siger præcis det samme.

I tidligere artikler har det været behandlet, hvordan de senere års videnskabelige opdagelser i stadig højere grad udvisker disse mange kunstige skillelinier og tvinger os til at erkende, at der i virkeligheden kun er tale om forskellige sider af samme sag. Måske ville det være klogt straks at tage konsekvensen af denne erfaring og ikke spille tiden med først at gentage fortidens fejltagelser på »de flyvende tallerkener«, der som studieobjekt betragtet først er dukket op samtidig med den gryende erkendelse af tingenes sammenhæng og enhed.

Især ved studiet af de mange eksisterende kontaktoberetninger — og frem for alt dem »med kød på« i form af (påstået modtagne oplysninger om hjemsted, formål med besøget o.s.v. — synes de fleste ufologer at hænge sig i alle de punkter, hvor beretningerne afviger fra — eller ligefrem modsiger hinanden, — hvorefter de kasserer, eventuelt henholdsvis vælger og kasserer.

Men mon det nu også er ubetinget klogt at gå ud fra, at én eller højst nogle ganske få kontaktoberetninger taler fuldkommen sandt, mens alle de øvrige er falske, bevidst fordrejede fra ende til anden eller i hvert fald pyntede med henblik på udgivelse? Det kan være virkelig oplysende at ransage sine egne bevæggrunde til, at man eventuelt valgte, som man gjorde!

Måske skulle man forsøge at rette opmærksomheden mod alle de punkter, hvor de vitterligt — direkte eller indirekte — siger det samme, og så overveje, om uoverensstemmelserne i hvert fald for en dels vedkommende blot kunne skyldes, at mennesker med forskellige grader af forståelse og med vidt forskellig baggrund og ordvalg forsøger at udtrykke — præcis det samme. Een og samme sandhed kan tage sig vidt forskelligt ud set med forskellige øjne, og velkendt er det jo også, at man, når man skal beskrive noget, man ikke tidligere er stødt på, kun kan gøre det ved at sammenligne med kendte begreber, — hvis man da ikke ligefrem selv tror, at man nu pludselig står over for selve det begreb, man uvilkårligt valgte at sammenligne med. — Og hvad vælger man rent spontant at sammenligne med: Det er afhængigt af, hvad man i forvejen har hovedet fuldt af.

Det har tidligere været nævnt i dette blad, hvordan et krigerfolk som romerne mente at se »flyvende skjolde«, mens man i nutidens engelsktalende — og tedrikkende — verden spontant skabte udtrykket »flyvende underkopper« (saucers). Da sagen nåede frem til de madglade dan-

skeres aviser, blev udtrykket af iøvrigt uforklarlige årsager ændret til »flyvende tallerkener«. Moderne vesterlændinge taler om »cigarformede«, mens man i gamle jødiske beretninger støder på »flyvende bogruller« og i indianske legender på »flyvende kanoer«.

»Hvad hjertet er fuldt af, — — —«, eller hvad man nu kunne kalde denne tendens, er måske også mere afgørende, end man tror, for, hvordan en kontaktberetning i den sidste ende kommer til at tage sig ud. En i forvejen spiritistisk orienteret person vil opfatte og beskrive den selv samme oplevelse på en helt anden måde end f.eks. en ingeniør uden særlige religiøse interesser, o.s.v., o.s.v. Det er interessant i denne forbindelse at huske på en bemærkning, der går igen i et meget stort antal kontaktberetninger, nemlig at »man« ville se, hvordan forskellige mennesketyper reagerede på en sådan kontakt. Der findes eksempler på ganske almindelige jævne mennesker, der tilsyneladende ikke har fået ret meget ud af en kontakt og blankt erklærer, at mange af de svar, de fik, forstod de simpelthen ikke — f. eks. med hensyn til, hvor de besøgende kom fra. — Helt anderledes tager det sig ud, når kontaktpersonen i forvejen er filosof og amatør-astronom gennem en menneskealder og vant til abstrakt tænkning.

Endelig kunne det jo også tænkes, at sandheden havde forskellige sider eller — om man vil — bestod af flere sideløbende sandheder, således at ingen af de i begyndelsen nævnte teorier alene kan dække samtlige iagttagne fænomener, men flere må tages i anvendelse på samme tid.

I så fald må der imidlertid kunne opstilles en slags enhedsteori, der sammenfatter de forskellige enkelt-aspekter af UFO-sagen til en eller anden form for helhed — medmindre man da foretrækker at tro, at en lang række mærkværdige fænomener rent tilfældigt er dukket op samtidigt i vor tid, uden at det kan føres tilbage til nogen som helst form for fælles årsag. Rent statistisk er sandsynligheden herfor ikke stor.

Det følgende er kun et forsøg på i grove træk at skitsere, hvordan en sådan enhedsteori eventuelt kunne tage sig ud. Den gør på ingen måde krav på — hverken helt eller delvis — at blive anerkendt som sandhed, og da det ydermere fuldkommen overlades til læserne at indføje detaljerne, således som de hver især eventuelt mener, de bør indpasses og formuleres, kan det i bedste fald allerhøjest betragtes som et skelet til en helhedsløsning.

III

Lad os for nemheds skyld antage, at der på en eller anden måde er noget om snakken med, at menneskeslægten på denne klode oprindelig er overført hertil andetsteds fra. Hvordan og hvorfra er underordnet. Man kan forestille sig det i Adamskis version og terminologi med rent bogstavelig overflytning af moralsk agterudsejlede individer fra andre planeter, eller man kan foretrække mere abstrakte vendinger om »faldne engle«, der blev »kastet ud af himlen«, — eller måske noget helt tredje, — det er som sagt underordnet.

Lad os endvidere antage, hvad efterhånden meget kunne tyde på, at måske op til flere tidligere civilisationsperioder på denne klode er endt med katastrofe, og lad os endelig også tænke os, at der af en eller anden grund ikke vil være tid til endnu en gang at begynde forfra på stenalderstadiet. — Solen kunne for den sags skyld blusse op som nova den dag i morgen, vi ved det bare ikke.

— — —

Dette kan være baggrunden, — måske er den en helt anden. Men i hvert fald er det, som om man kan skimte konturerne af en storstilet langtidspan — måske med det formål den gang at hjælpe vor civilisation over det døde punkt, hvor vor destruktive formåen står i skæbnesvangert misforhold til vore hævninger i så henseender.

Gang på gang gennem de sidste seks årtusinder har man — hvem eller hvad »man« så ellers er — sendt »missionærer« til Jorden for at søge at bibringe os større eller mindre dele af en bestemt filosofi, omfang og form af det overbragte tilpasset efter skiftende tider og kulturmønstre. I dette lys kan man f.eks. betragte flere såkaldte religionsstiftere. At menneskene hver gang fik lagt sagen i rituelle og dogmatiske lænker og efterhånden skabt en hel række rivaliserende religioner, er en beklagelig kendsgerning, især da de i virkeligheden siger præcis det samme, når man ser om bag det kulturelt betingede og de varierende udtryksmåder. Med hensyn til disse »missionærer« overførsel hertil skal man nok i de fleste tilfælde snarere tænke på noget med »at lade sig føde« end på direkte korporlig transport.

Manget et ejendommeligt handlingsforløb fra forskellige verdensdele kunne drages med ind her. Denne artikels rammer tillader dog ikke de lange beskrivelser, der i så fald måtte være en forud-

sætning, og vi vil derfor holde os til eksempler, hvor selve beretningen er almindeligt kendt og tilgængelig for læsere i dette land.

Det kunne således se ud, som om »man« på et vist tidspunkt — populært sagt — har »slået en handel af« med et bestemt folk: »Hvis I vil være foregangsmænd og forbillede for resten af Jordens befolkning og leve op til denne filosofi, så skal vi til gengæld hjælpe jer ud af jeres øjeblikkelige vanskeligheder«.

Man hentede dem ud af Ægypten, og ved hjælp af noget, der lignede en ildstøtte om natten og en skystøtte om dagen, viste man vej til Sinai Bjerg, hvor en ganske letfattelig »lektion 1« af den kosmiske filosofi blev udleveret. Igennem de følgende århundreder kneb det dog gang på gang for »det udvalgte folk« med at holde deres del af »kontrakten«, og gang på gang måtte såkaldte profeter forsøge at bringe dem tilbage på den rette vej. En del af disse profeter kunne se ud til slet og ret at være blevet kontaktet og instrueret, andre kan måske opfattes anderledes. Deres opgave var imidlertid tydelig nok, — men alligevel forsumpede »det udvalgte folk« til sidst fuldkommen i åndeligt paragrafyrtteri og teologisk ordkløveri.

Men alligevel — måske af praktiske grunde, som er ganske indlysende — blev det det samme folk, der for knap 2000 år siden fik overrakt »sidste lektion«, der fuldkommengjorde begynderkurset i kosmisk filosofi. Dette kursus gik ikke meget ind på dybsindige forklaringer af, hvordan Kosmos er indrettet og hvorfor, men gav slet og ret, hvad der var behov for i den tidsalder, der nu nærmer sig sin afslutning, nemlig en rent praktisk anvisning på, hvordan man bør — og ikke bør — leve livet.

Og hvad har vi så fået ud af det — efter næsten 2000 år til at øve os i?

— — —

Men det er åbenbart kun, hvad »man« havde ventet! Profetierne er ikke for optimistiske.

Hvad er profetier? — Hvordan kan noget sådant overhovedet lade sig gøre? (Vi taler her udelukkende om de profetier, der passer. At vi ikke på forhånd ved, hvilke det drejer sig om, er uden betydning i denne sammenhæng). Vi ved det ikke. Mange forskellige forklaringer har været fremsat. Nogle mener, det er noget med at »se« selve fremtiden (der i så fald må eksistere allerede »nu«), mens andre udtrykker det således, at visse mennesker enten har — eller er i stand til at kontakte en »superbevidsthed«, der ud fra

det givne og under hensyntagen til alle faktorer lynhurtigt kan »regne ud«, hvad konsekvenserne på længere sigt vil blive. Interessant er også den betragtning, at det i hvert fald for de bibelske profetiers vedkommende drejer sig om, hvad man kunne kalde »kosmisk erfaring«, således at »man« fra utallige eksempler gennem tidligere evigheder ved, at når først en klode er inde i den og den udvikling, så vil der også før eller senere ske det og det. Det er i denne forbindelse værd at lægge mærke til, at »end ikke englens kender dagen og timen«, og at forudsigelserne i stor udstrækning er opbygget efter systemet: Når I ser det og det ske, er det ved at nærme sig. Når så det og det indtræffer, går det ikke ret meget længere, — og når sådan og sådan, står det lige for døren. — 10.. 9.. 8.. 7.. 6..... D-dag!

— — —

»Jeg vil sende jer en talsmand; hans navn skal være SANDHED«, blev der engang sagt. Siden 1961 har vi stået over for et fænomen, der kalder sig netop ved dette navn. (Se beretningen om Universal Link i forrige nummer). Denne besøgende, der tilsyneladende kommer fra en anden dimension af en eller anden art, fremholder som sin uigenkaldelige plan, at han vil have åbnet sig for universet senest med udgangen af 1967, og at det vil ske ved hjælp af en »atomkærneudviklingsproces« under en krig.

Hvad der er værd at lægge mærke til, er, at denne skikkelse på intet tidspunkt har sagt noget, der på nogen måde knytter ham selv eller hans plan til nogen bestemt religion. Ej heller søger han at omvende nogen til noget som helst. Tærtimod anbefaler han folk kun at følge, hvad der er sandhed for dem, indtil han er rede. Ej heller sætter han sin plan i forbindelse specielt med denne Jord og dens menneskehed; han taler altid om Universet.

I en omtale og sammenligning af to fremtrædende profetier hed det allerede engang i halvtredserne, med henblik på den tredje store krig, som de pågældende kilder iøvrigt henlagde til »tidligst omkring 1965«:

»Den vil ikke finde sin afslutning i form af våbensejr for den ene eller anden part, men vil derimod blive afbrudt af en af menneskene selv fremkaldt jordkatastrofe af allerstørste omfang. Mens den tunesiske kosmobolog Jusuf Mekala herved tænker på, at man taber kontrollen over atomkræfterne, betoner Ben Yelun, at »denne kæmpekatastrofe vil være betinget af særlige kosmiske forhold, der vil optræde i årene fra 1964

til 1968«. Også vesteuropæiske videnskabsmænd såvel som førende amerikanske og australske astronomer og kosmobiologer har gentagne gange påpeget de særlige kosmiske tilstande, der vil være til stede i året 1968. Dette år synes bogstaveligt talt at kunne blive et af de helt store skæbneår for den samlede menneskehed, hvis udviklingen fortsætter ad de nuværende baner«.

På dette sted kunne mindes om, at det jo også er i 1968, at Jorden og Ikaros vil komme hinanden — meget nær, og samme år skulle, ifølge den hidtil helt fantastisk træfsikre amerikaner Edgar Cayce, den første del af Atlantis dukke op igen. — — —

Adspurg, hvornår sandheden om de flyvende tallerkener ville blive afsløret (idet spørgeren formodentlig tænkte på en offentliggørelse), svarede Adamski under sit besøg i Danmark i 1963: »Højdepunktet vil formodentlig blive i 1967, og omkring 1970 vil det hele være overstået. — Hvis sandheden ikke er kommet frem inden 1970, kommer den slet ikke«. — Et svar, der i betragtning af, hvad forsamlingen åbenbart havde i tankerne, vakte nogen undren, men som Adamski, ved den lejlighed i det mindste, omhyggeligt undgik at uddybe nærmere.

Læg mærke til, hvad der ovenfor blev citeret vedrørende årene fra 1964 til 1968, ligesom det også bør bemærkes, at adskillige profetier, incl. Daniel 12: 11-12, ligesom Adamski opererer med en varighed af de kommende trængsler på ca. 3½ år.

Endelig kan vi også minde om, at den næste store tallerkenbølge — hvis den hidtidige 26-måneders cyklus i takt med Mars-oppositionerne fortsætter — skulle komme i sidste del af 1967.

— — —

Det er ikke formålet med denne artikel at påtvinge læserne mine egne konklusioner, og ydermere ville det være temmelig unfair og lidet hensigtsmæssigt at fremlægge dem uden anden baggrund end de få brækker, der hidtil er blevet præsenteret i denne og foregående artikler. Men vi kan måske være enige om, at mere end én ting peger hen imod, at 1967 kan risikere at blive et temmelig afgørende år, bl.a. for tallerkensagen. Hvad der eventuelt kan ske, kan vi kun gisne om, men måske ligger der en lille trøst i, at SANDHED i Universal Link beretningen siger: »I stedet for katastrofe vil den universelle åbenbaring indtræffe. Også andet i beretningen peger direkte på, at der er tale om en indgriben udefra, — og man lader os ane, at hele den eks-

plosionsagtige udvikling inden for jordisk videnskab og teknik, der pludseligt satte ind i slutningen af forrige århundrede, måske også har været styret udefra, for at vi overhovedet kunne nå frem til den omtalte »atomkærneudviklingsproces«, inden udløbet af perioden 1964-68, — idet vi på den anden side heller ikke måtte komme for tidligt.

Om der er realiteter bag alt dette, kan kun tiden vise, men påfaldende er det, at årstallet 1967 får endnu en håndfuld holdepunkter til at føje sig ind i vort »skelet til en helhedsløsning«. Vi skal kort nævne et par stykker:

En jævn UFO-aktivitet op igennem århundrederne fandt sin pompøse afslutning med FATIMA-tildragelsen, der tidligere har været udførligt omtalt i dette blad. Der blev ved denne kontakt givet nogle forbløffende forudsigelser, der imidlertid er kommet til at passe på en prik. Kun de sidste af dem har Romerkirken til dato stadig ikke turdet offentliggøre. Hvad gik de ud på? — FATIMA-tildragelsen fandt sted i 1917, præcis 50 år før 1967!

På dette sted kan indskydes, at Universal Linkberetningen udkom i slutningen af 1961, citerende bl.a. følgende besked fra SANDHED, givet til mr. Grave tidligere samme år: »Underret kirkens ledere og ældste om, hvad du har oplevet. De vil reagere, og fra det øjeblik vil jeg også tilskynde dem«. — Dette blev gjort via den lokale biskop og ærkebiskoppen af Canterbury.

I oktober 1962 samledes det Økumeniske Koncil — for første gang siden 1870. Det er ikke utænkeligt, at debatten har drejet sig om — eller forløbet under hensyntagen til andet og mere, end der til dato er kommet offentligt frem. Her til føjer sig endvidere påstanden om, at »svindleren« og »fantasten« Adamski på forbløffende måde fik adgang til pave Johannes XXIII på hans dødsleje for at aflevere en lille pakke fra rumfolkene. I hvert fald er det en kendsgerning, at paven lod ham tildele en høj udmærkelse i form af en guldmedalje, som man ikke ligefrem smider om sig med til højre og venstre! Den er nu i IGAPs besiddelse. — Endelig bør det bemærkes, at ærkebiskoppen af Canterbury har besøgt paven i dette forår.

Vi venter stadig spændt på, hvilke trumfer Vatikanet måtte have i baghånden.

— — —

Fra årene efter 1917 og hele mellemkrigsperioden igennem foreligger der så få observationer, at det virker som et påfaldende tomrum i UFO-

ernes historie, — men så i 1947, præcis 20 år før 1967 og samtidigt med atomalderen, dukkede de flyvende tallerkener for alvor op i moderne tid, — og med dem kontaktberetningerne med alle deres tilsyneladende modsigelser.

Alle de beretninger, der er fremkommet ved, at bestående spiritist- og okkultistgrupper, efter i en menneskealder at have haft forbindelse med indiske rajaer, hedengangne (og dermed pludseligt alvidende) »tante Olga'er« o.s.v., — pludselig, efter at Adamskis første bog var udkommet, begyndte at få udelukkende rumfolk på telefonen, — dem gør man nok klogest i helt at lægge til side i første omgang, selv om det selvfølgelig ikke kan benægtes, at de af og til indeholder en del sandheder eller mulige sandheder. De færreste af disse beretninger er dog kendt for et større publikum herhjemme, hvorimod det i den engelsktalende verden har været — og er — et problem af anseeligt omfang, der ganske givet har været medvirkende til den skepsis og forvirring, der har omgivet også den mere »jorbundne« UFO-forskning. Her har Adamskis og Honeys advarsler mod psykisk bedrag og selvbedrag så afgjort været på sin plads.

Hvad der derudover bør lades ude af betragtning, er det umuligt at give regler for. Det må bero på et skøn.

Men stadig står man tilbage med en særdeles broget blanding. Anlægger man imidlertid de synspunkter — og tager de hensyn, der blev omtalt i II del af denne artikel, så begynder der straks at komme mere orden i tingene. Tager man f.eks. spørgsmålet, hvor »de« kommer fra, så er det jo for det første ikke givet på forhånd, at alle tallerkener og rumfolk kommer samme sted fra. Gang på gang opgives der tilmed »steder«, der tydeligt angives at tilhøre vort eget solsystem, men som siges til stadighed at være »skjult for os«. Er det det rene vrøvl, eller dækker det over en sandhed, som man bare ikke har kunnet (eller villet) gøre os begribelig?

Den i flere tilfælde omtalte planet Clarion angives at løbe i Jordens bane, men altid på modsat side af Solen, da den holder samme hastighed som Jorden. Men er noget sådant overhovedet muligt ud fra vort kendskab til tyngdelovene? Ville den ikke, hvis den bare havde nogen størrelse, have afsløret sig gennem påvirkninger af Mars' og Venus' baner? Andre — og endnu mere fantastiske teorier har også været fremme, f.eks. at Solen kunne være centrum for endnu et »sæt« planeter, der enten kredser i et plan, vinkelret

på det, de kendte planeter stort set holder sig i, eller optræder som »anti-kloder« til de kendte planeter (ligesom Clarion), men som eksisterer i en anden dimension o.s.v., o.s.v. Tjah, meget skal man høre, før ørerne falder af! På den anden side, når de kendte planeter ifølge hidtidige videnskabelige resultater ikke lader meget håb tilbage, og tallerkenerne m.m. nu engang er en kendsgerning, så er man faktisk tvunget til at søge andre forklaringer. Forstokkethed og benægtelse af fakta fører ingen vegne; blot kunne man godt tænke sig amatørers vilde gætterier afløst af nøgtern, men fordomsfri forskning fra kompetent side. Der er efterhånden en sand jungle at rydde op i, og en hel del muligheder kunne sikkert udelukkes på forhånd, hvis folk med den fornødne baggrund først gik i gang med opgaverne. Hvad f.eks. med en »bastard-teori« som den, at beboerne på de andre (kendte) planeter tilhører en anden dimension og altså vil være usynlige for os, når vi kommer derop, selv om »de selvfølgelig er der alligevel«, — alt mens selve planeten åbenbart er materiel nok i vor egen dimension! Enhver burde kunne se svaghederne. Ikke desto mindre er det er udbredt antagelse i visse okkult prægede kredse.

Men for at vende tilbage og tage tråden op efter dette lille sidespring, så tag sådan et spørgsmål, som hvorfor »de« kommer. Også her er der store tilsyneladende modsætninger mellem de oplysninger, der påstås at være modtaget: I forskningssøjemed; hidkaldt af atomforsøg for at se, om vi behøvede hjælp; for eventuelt at gribe ind, hvis vi skulle lave noget, der kunne skade andre verdener; for eventuelt at frelse nogen i tilfælde af katastrofe o.s.v., o.s.v. Hvad er der i vejen for, at det alt sammen kan være rigtigt på samme tid, set i rette belysning og i forhold til helheden? — Men hvor let er det ikke at tage en enkelt formulering ud og brygge en ny religion sammen! Intet under, om »de« også ønsker at undersøge, »hvordan forskellige mennesketyper reagerer på en kontakt!«

På trods af dette brogede billede tegner der sig dog et mønster gennem helheden af kontaktberetninger, der på forbavsende måde synes at passe dem ind i den skitserede »helhedsløsning«. Thi uanset hvilket eller hvilke formål tallerkenerne ellers kan have haft med at dukke op de sidste 20 år inden 1967, så har de i hvert fald også for millioner af mennesker, langt uden for de »organiserede« ufologers rækker, virket som en helt fantastisk tankevækker og igangsætter — i den ellevete time?

Beretningerne kan ud fra denne betragtning opdeles i fire grupper eller bølger, der dog ikke tidsmæssigt kan holdes helt fri af hinanden:

Dels var der de beretninger, der indeholdt megen filosofi fremlagt i en temmelig religiøs form foruden visse mærkværdige detaljer i selve det beskrevne hændelsesforløb, hvilket alt i alt bevirkede, at de fleste mennesker totalt afviste disse beretninger og med større eller mindre beretigelse betegnede dem som psykiske oplevelser.

På det nærmeste samtidigt fremkom en lille gruppe beretninger, der godt nok indeholdt filosofi og berørte spørgsmål, som religionerne hidtil havde haft eneret på at besvare, men hvor tildragelsen konsekvent beskrives som en konkret fysisk oplevelse med »rigtige« rummennesker. Men heller ikke disse beretninger vandt tiltro i videre kredse.

Så fulgte en række beretninger, hvor »man« helt havde droppet filosofien og kun snakkede lidt om for så vidt betydningsløse ting, evt. bad om en spand vand eller lignende, — for så at være væk, når manden kom med den. — Det virker, som om »man« i den 11^{1/2}te time ville prøve på at få endnu en gruppe mennesker til i hvert fald at erkende, at »der virkelig er nogen — rigtige levende nogen, der kommer — øh — udefra«.

Senere igen er »man« gået over til slet og ret at lande, i bedste fald træde ud og lade sig se og så stikke af igen, efterladende landingsaftryk; hertil kommer så på det sidste et enormt antal nærobservationer, fortrinsvis til glæde(?) for sheriffer, politipatruljer og lignende troværdige personer. — Er det et sidste »desperat« forsøg på »da for pokker at få folk til at indse, at der i hvert fald er noget om det med de flyvende tallerkener«, — for at de ikke skal blive alt for forskrækkede, når — — —?

Værdien af denne skitse til en helhedsløsning står og falder blandt andet med, hvor megen vægt man kan lægge på SANDHEDS definitive forudsigelse m.h.t. (senest) 1967. Dette ene spørgsmål vil vi i det mindste kende svaret på inden for en overskuelig fremtid.

Perspektivet er fantastisk! — Alt for fantastisk, vil nogen sige. Meget værre end Adamski!

Hvad skal vi med alt det vrøvl med andre dimensioner? vil andre sige. — Vi har jo Adamski!

Tjah, — har vi nu også det? Vi har allerede berørt ham et par gange. Det kunne være interessant som afslutning at drage yderligere et par detaljer frem:

»Rumfolkene opererer efter en plan, der er lagt meget, meget højere oppe fra«, har Adamski udtalt.

»Findes der efter planetarernes opfattelse højere sfærer end højtudviklede materielle planeter?« blev han spurgt ved kongressen i Fredericia i 1963. Han gav følgende svar, der nok er værd at tænke over:

»Vi må nok sige nej! Rummenneskene ved, at der findes liv i samfund, hvis fantastisk høje udvikling vi ikke ville være i stand til at fatte! Dette til trods kan det beskrives som værende fysisk. På det plan de befinder sig på. — Lige så fysiske som vi er på det plan, vi er på nu. Men faserne er vidt forskellige«.

Aldrig fik man ham til at udpege ægte og falske kontaktberetninger.

»Sandheden har mange facetter«, var hans stående omkvæd.

Efter i årevis at have forklaret, hvad forskellige psykiske fænomener »bare er«, drager han i de to sidste kapitler af »Livsvidenskab« ud på — hvad andre, efter dén beskrivelse, prompte ville kalde astral rejse.

Hvad man så på Adamskis sidste film, der blev vist her hjemme dette forår, var — øh — af en sådan art, at H. C. Petersen selv kommenterede det omtrent med disse ord: »Der er et eller andet, han vil sige os med det dér, den gamle, men jeg har endnu ikke fået skovlen under, hvad det er«.

ADAMSKI contra HELHEDSLØSNINGEN? — Man kan betragte det som et enten-eller, men det er et spørgsmål, om det er klogt. Måske kommer man længere med en forsigtig både-og betragtning, som påpeget i begyndelsen af artiklen, idet man samtidig konstaterer, hvor man passer ind i mønsteret af kontaktberetninger.

Der er naturligvis ingen garanti for, at netop den her skitserede helhedsløsning er den rigtige, men under alle omstændigheder tyder meget på, at Adamski må betragtes som en mand, der over for offentligheden har påtaget sig — eller fået tildelt en »begrænset« opgave, nemlig at viderebringe en nærmere afgrænset del af en meget, meget større sandhed af en eller anden art — i en ganske bestemt form og terminologi, med vægten lagt på visse sider af sandheden og fortælle af de mere famøse.

Et genialt sidste forsøg, i virkeligheden, på at få listet visse metafysiske sandheder ind i endnu en gruppe mennesker, der på enhver anden måde overhovedet ikke ville have været til at råbe op?

Hvis dette er sandheden om gåden Adamski, rejser der sig til gengæld andre interessante spørgsmål som f. eks.: Blev han simpelthen anvendt på denne måde — eller var han selv »bedrageren«?

Adamskis helt reelle hensigter kan dog ikke et sekund drages i tvivl; — og den slags »bedragerer« plejer man at kalde pædagoger!

Hellerup, 2. juni 1966.

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Hr. redaktør! Hellerup, 2. juni 1966.

Idet jeg med stor interesse har læst Eugen Semitjovs artikel »Næste mål i rummet: Stjernerne« i marts-april nummeret af UFO-NYT, vil jeg her påpege en af flere unøjagtigheder.

På side 47 i omtalte nummer taler Semitjov om hastigheder, der er større end lysets. — Lad os se på det.

For at afgøre længden af en genstand i bevægelse må genstandens længde i hvile multipliceres med følgende meget enkle formel, i hvilken v^2 står for genstandens hastighed ganget med sig selv, og c^2 er lysets hastighed ganget med sig selv; denne formel hedder Lorantz' kontraktionsformel:

$$\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}$$

Denne formel hedder Lorantz' kontraktionsformel.

Heraf ses tydeligt, at sammentrykningen af genstanden vil være minimal ved små hastigheder og stiger, når hastigheden stiger, og for alvor gør sig gældende når hastigheden nærmer sig lysets. Hvis et rumskib, der har form som en lang cigar, bevæger sig med en hastighed, der er meget nær lysets (300.000 km/s) vil det ændre facon til en ganske kort cigar. Tænker man sig da, at lysets hastighed nås af genstanden, bliver v^2 lig med c^2 , hvorfor ovenstående formel kommer til at se således ud:

$$\sqrt{1 - \frac{c^2}{c^2}}$$

Dette bliver udregnet 0. Ganger man genstandens længde med nul, bliver resultatet nul! — Med andre ord, hvis en genstand kunne nå op på lysets hastighed, ville den overhovedet ikke have nogen længde i bevægelsesretningen. Lorentz' kontraktionsformel dækker alle de tre variable størrelser: længde, tid og masse.

Jeg håber meget, at De vil optage dette i næste nummer af UFO-NYT. Med venlig hilsen

Stud. scient Henning Schultz.

Tak for brevet og oplysningen. De nævnte formler er os særdeles velkendte og om hvilke vi kan sige, at hvis de er 100 pct. korrekte og gælder for hele universet, ja, så er det rigtigt, at en genstand, der bevægede sig med lysets hastighed, ikke ville have nogen længde i bevægelsesretningen.

Nu er det imidlertid et spørgsmål, om Einsteins relativitetsteori har universel almen gyldighed og hviler på eksakte formler og antagelser. Relativitetsteorien har givet os en ny metode at studere og beskrive gravitationen på, men den er dog stadig et mystisk og gådefuldt fænomen. Ingen ved hvilken sammenhæng, der er mellem gravitationen og elektromagnetismen, hvis en sådan sammenhæng overhovedet eksisterer. Både Einstein og andre videnskabsmænd har forsøgt at udvikle en »feltteori«, som forener gravitation og elektromagnetisme i en serie matematiske ligninger. Resultatet har ikke været alt for opmuntrende.

Vel findes der eksperimenter (omend kun ganske få), der syntes at bekræfte den »almene relativitetsteori«, men der findes rigtig nok også »eksperimenter«, som kan kaste alvorlig tvivl om teoriens gyldighed. Den velkendte fysiker Georg Gamow ved Colorado-universitetet har beskrevet et sådant eksperiment, i hvilket man skulle anvende »antipartikler«.

»Antipartikler« er identiske med de almindelige partikler med undtagelse af, at de har modsatte elektriske ladninger. En del videnskabsmænd har fremsat den tanke, at »antipartiklerne« kunne have negativ masse, hvilket ville medføre, at de ville accelerere i negativ retning, hvis de udsattes for påvirkninger fra gravitationskræfter. Viser et fremtidigt eksperiment, at antipartikler har en negativ masse, ville det give Einsteins tyngdekraftteori et smertefuldt stød ved at modbevise

ækvivalensprincippet. Vi ville derfor blive tvunget til at vælge mellem Newtons lov om energi (træghed) eller Einsteins ækvivalensprincip — eller måske opbygge et helt nyt kompleks af »teorier« og »love«.

Vi skal være glad for de muligheder for udvikling Einstein ved sin genialitet har givet os, men vi må nok gøre os klart, at billedet endnu ikke er fuldkomment. Vi må sikkert berede os på en

hel del overraskelser også i fremtiden. Det kunne jo være, at den magiske grænse — lyshastigheden — ikke var mere uovervindelig end lydmu- ren!

Frank Pedersen, civilingeniør.

P.S.: Se iøvrigt andetsteds i bladet artiklen: »Opdagelse vender op og ned — — —«

Ufologisk heksejagt

Med mellemrum oplever UFO-sagen stridigheder af intern karakter. Man ser forskelligt på fænomenet og de måder, organisationerne arbejder på. Alle UFO-organisationer kender dette, og både SUFOI og UFO-NYT har oplevet sådanne episoder. For år tilbage var det Adamski, man angreb på det groveste, og nu er turen åbenbart kommet til NICAP. Det er kedeligt, at det skal være sådan, men det er tilsyneladende svært at lade være. Redaktionen har været meget i tvivl m.h.t., om vi skulle bringe dette stof i UFO-NYT. Vi har valgt at tage det med; måske kan vi alle lære noget af det.

Redaktionen vil dog gerne fremhæve, at de efterfølgende artikler intet ændrer i UFO-NYTs særdeles gode forhold til major Keyhoe og NICAP.

F.P.

De falske brikker ... ?

Den efterfølgende artikel om NICAP vil sikkert glæde en del, skuffe andre og undre resten. Artiklen er nemlig intet mindre end et kæmpeangreb på major Keyhøes organisation, dens mål og metoder, og selv om Keyhoe i nogen grad fritages for »ansvaret«, kan det dog ikke undgås, at også han placeres i boksen for de »Upålidelige Ufologer«.

Artiklen er hverken særlig enestående i sin art eller ny i sit indhold. Den er fiks og kras på samme tid, og den indeholder alle ingredienser til en rigtig »cocktail«. Med den ene hånd laurbærkranses Keyhoe som den »lidt naive UFO-ridder«, og den anden hugger med »mistænksomhedens skarpe sværd« hovedet af NICAP. Selvfølgelig bygger artiklen på enkelte kendsgerninger, men man har nu nærmest på fornemmelsen, at de skal tjene som krydderi (bevis) for det opkog af velkendt hysteri, der præger forfatterens syn på NICAP. Hvad der er eller kan være af rigtigt i disse angreb, vil blive behandlet i et efterskrift til artiklen.

Hvad kan nu være grunden til dette skarpe udfald? Har major Keyhoe og NICAP virkelig

fortjent en sådan behandling? Måske — rent moralsk — for NICAP har jo selv undertiden optrådt på samme måde og efter den samme recept, men det berettiger jo egentlig ikke en sådan optræden overhovedet.

Det er efterhånden ved at blive en kedelig vane i UFO-kredse at optræde intolerant, bygge på løse rygter og omgås letsindigt med sandheden. Dette kan ikke gavne sandheden om UFO-sagen og dens mål, men snarere UFO-sagens modstandere, som stille og roligt kan glæde sig over, at ufologerne »æder hinanden« eller i det mindste lægger hinanden hindringer i vejen. Og paradoksalt nok kan de samme ufologer ikke forstå, hvorfor presse, radio, TV og andre mennesker undertiden møder dem med skepsis og mistænksomhed.

Jeg ved ikke, hvor mange UFO-organisationer, der findes verden over, men det kan vel blive omkring 200. Om disse 200 organisationer kan man vistnok uden at gå nogen for nær sige:

— at de repræsenterer 200 forskellige opfattelser af fænomenet,

— at de alle anser deres egen opfattelse for den eneste sande,

— at mange af dem betragter de øvrige organisationer med ubøt mistænksomhed og ofte går inkvisitorisk til værks i behandlingen af de øvrige og deres meninger.

Vel er der bedring at spore på flere fronter, men derfor kan der vel nok være grund til at række en advarende finger i vejret og mane til tolerant optræden og opfordre til saglig og retfærdig kritik.

Man kan med nogen ret spørge, hvorfor UFO-blade beskæftiger sig med disse uproduktive artikler, hvorfor ikke blot lade disse ting ligge? Der er flere grunde hertil. For det første kommer

oplæggene til artiklerne ofte fra UFO-bladenes egne redaktører. For det andet rammer angrebene ofte personer, organisationer og UFO-blade, der går igen som kilder til mange af de beretninger, der bringes; så alene af den grund er man faktisk tvunget, desværre, til at følge den slags hændelser op. For det tredje er ethvert UFO-blad en informationskilde, som retteligen bør viderebringe også stof af denne art, i det mindste når der er tale om en organisation som NICAP, der uanset hvor meget eller hvor lidt hold, der er i påstandene, dog har spillet og stadig spiller en fremtrædende rolle i UFO-sagen som informationskilde.

Francis Coplan.

Går NICAP det amerikanske luftvåbens ærinde?

Det ser ud til, at der i flere lande ude omkring i verden er UFO-interesserede, der begynder at tvivle på redeligheden af NICAP's påståede intentioner. Der er utilfredshed med den almindelige tingenes tilstand i NICAP, og man har mistanke om, at denne tilsyneladende frie og åbne organisation meget vel kunne være en organisation »bag kulisserne« som bliver benyttet som dække af det amerikanske luftvåben, og at de måske bruger den agtværdigt arbejdende major Donald Keyhoe som skydeskjold. Og måske uden hans vidende.

Også her i Australien synes der at være kræfter, der tilstræber at hindre en nøgtern udforskning af UFO-spørgsmål. Vi bringer to artikler, som har været offentliggjort i henholdsvis SAUCER NEWS, bind 12, nr. 2, juni 1965, og FLYING SAUCERS, august 1965. Vi aftrykker her begge artikler som de forelå, således at vore læsere selv kan få lejlighed til at tage deres standpunkt — for eller imod.

Den første artikel, OPERATION VINDMØLLE, er skrevet af en Y. N. Ibn. Aharon B. D., og redaktøren af SAUCER NEWS, Jim Moseley, forventede repressalier for at bringe den i sit blad. Men her er den. Red.

OPERATION VINDMØLLE.

Washington er, som enhver oplyst borger ved, fuld af mærkværdige organisationer med sært klingende navne. I egenskab af hovedstad må den på en eller anden måde sørge for at afspejle hele det amerikanske folks interesser og forhåbninger.

Nogle af disse organisationer er »service«-klubber, og nogle få er forretningsforetagender af en eller anden slags; men langt den største del hører hjemme i gruppen, man må kalde »Lobbies«/»Agenturer«.

En agent kan sammenlignes med en »Public Relation«-mand eller teateragent, men hans publikum er hovedsagelig indskrænket til kongreslokalene eller de få regeringskontorer, som har tilstrækkelig prestige til at kunne undvære den allstedsnærværende overvågen fra vore folkevalgte institutioner.

Der er imidlertid en organisation i Washington, som ikke kan forlange at blive indordnet under nogen af disse hovedgrupper. Det er ikke, (det er i hvert fald ikke tilsigtet) nogen »service«-klub eller et velgørenhedsforetagende. Den er givetvis ikke noget forretningsforetagende i ordets almindelige betydning, og selv om den ikke påberåber sig filantropi, formodes den heller ikke at skulle indtjene ret mange penge. Agenturer må, pr. definition, have en eller anden økonomisk eksistensberettigelse.

Hvis den ikke er filantropisk, ikke et forretningsforetagende, og ikke noget agentur, hvad kan organisationen da være? Efter en simpel udelukkelsesproces ved vi nu, at genstanden for vor nysgerrighed er, eller foregiver at være, et »ikke-forretningsmæssigt undersøgelses-selskab«. Sådanne selskaber er, får vi oplyst efter yderligere forespørgsel, sædvanligvis knyttet til regeringskontorer og fungerer efter lignende retningslinier.

Den »Nationale Undersøgelseskomite for Luftfænomener«, for hvilken major D. E. Keyhoe, pensionist fra U. S. Marine Corps, er leder, voksede frem af et meget opreklameret dristigt foretagende, som oprindeligt blev startet med det formål at afsløre tallerkenernes hemmelighed og forberede den almindelige befolkning på den ærefrygt-indgydende dag, da marsmændene ville lande ved Capitol. »Indviede« har fortalt os, at mr. Townsend Brown, grundlæggeren af NICAP, for-

talte sin bestyrelse, at han havde opfundet en motor til »fri energi«, svarende til den, der sørgede for tallerkenernes fremdrift; og han tilbød endog at give en offentlig demonstration af den. Denne blev imidlertid ikke så overbevisende, som den kunne have været. Hans rumskibsmodel blev tilsluttet en elektrisk stikkontakt i væggen, og da han hev stikket ud, faldt den til jorden!

Den oprindelige ledelse (major Keyhoe var ikke blandt dem) annoncerede for en række storslåede foretagender, som havde til formål at vinde medlemsstabens finansielle interesse. De var praktisk taget nået til det punkt, hvor de måtte indrømme deres fiasko, da bunden røg ud. — Men det er en historie helt for sig og kan ikke finde plads her.

Major Keyhoe's ankomst ændrede imidlertid alt dette. De foregangne sørgelige resultater blev hurtigt ladet ude af syne, og snak om fri energi og generobring af Antarktis blev udelukket. Den nye leder, som allerede havde opnået berømmelse i »tallerken«-kredse for sine eventyrlige antologier med tallerkenberetninger og for sine hyppige bidrag til »True Magazine« og andre tidsskrifter, stræbte efter at forvandle NICAP til et nøgternt, videnskabeligt orienteret informationscenter for UFO-oplysninger.

Alt imens NICAP skulle sætte sin egen kurs uafhængig af andre, skulle den stå i et venskabeligt forhold til alle seriøse private klubber og personer over hele landet, selv sådanne, som lederen måske ikke var enig med på alle punkter. NICAP skulle også offentliggøre materiale, beregnet både på den alm. befolkning og videnskabelige kredse. Et månedligt tidsskrift skulle suppleres med hyppige tekniske løslblade for at kunne holde trit med begivenhederne.

Vejen til forglemmelse er brolagt med udgivelsesdatoer, som ikke er blevet overholdt; eller i det mindste gik det sådan i NICAP's tilfælde. Det månedlige »Investigator« udkom mere og mere sjældent, efterhånden som tiden gik. Det blev til et kvartårligt »Investigator« og endte med at svinde ind til en halvårlig notits til alle medlemmerne, med en forklaring på, hvorfor NICAP ville være endnu mere sent på den i det nye år.

De hyppige tekniske løslblade blev snart indskrænket til ét eneste planlagt værk af gigantiske proportioner som, når det blev udgivet, ville retfærdiggøre de endeløse arbejdstimer, som var medgået til dets forberedelse. Denne bog, som skulle hedde »The UFO Evidence« skulle blive (håbede NICAP) en sand tallerkenentusiasternes bibel. Skeptikere ville flygte, når de blev stillet overfor dens afsløringer, og Menzels disciple ville blive splittet for alle vinde.

Så meget om NICAP som en ikke-forretningsmæssig, pædagogisk organisation. Beskedne fejltager blev blandet med administrative fejl og ind-

byrdes kampe. Major Keyhoe's bedste assistent forlod dem for at gå over til modstanderne, og der var snak om sabotage og forrædderi indenfor rækkerne. Det almindelige arkiv blev meldt forsvundet, og medlemstallet svandt ind til en brøkdelf på et par måneder. Dommens dag var nær.

Selvom NICAP slog fejl som pædagogisk organisation, behøver vi dog ikke bekymre os unødvendigt: en ny religion blev født under processen. Det var ikke en religion, der beskæftigede sig med Himmel og Jord og menneskenes skæbne, som de fleste ældre religioner gør. Som eneste og enestående trossætning prædikede den »Du skal ikke lyve om tallerkener, og ej heller skal du begære din nabos UFO«. Vi lærte, at verden var delt mellem to modsatte magter: Det godes magter (læs: NICAP) og det Ondes (læs: NICAP's fjender). Civilisationens fremtid afhang tilsyneladende af resultatet af denne rystende konflikt, og dragekæmperne skulle en dag i vælten. Gennem de stille byer i Amerika gav en ny religionskrigs kampråb genlyd med en skarphed, der fik blodet til at fryse til is: »Du skal afholde kongresundersøgelser, og du skal være vort vidne«.

Som altid medførte denne nye fanatisme dramatiske forandringer i adfærden hos dem, den berørte. Forordninger blev kundgjort med stigende hyppighed, og andre (UFO)studerende, der ikke øjeblikkeligt »kom ind på linie«, blev stemplet som splittede, kættere og forrædere, som skulle kastes ud af UFOlogiens lejr og for evigt vandre i anonymitetens ørken, borte fra de sande apostles skinnende åsyn og det martyrium, de selv havde pålagt sig.

(Her indskyder redaktøren af »Panorama«, at det minder ham om forhold i Australien, hvor en nydannet gruppe, CAPIO, har opkastet sig til autoriteten i Australien. Ikke særligt overraskende var og er en af hovedmændene bag hele ideen, et medlem af NICAP, som var kommet fra USA og har nedsat sig i Australien. Redaktøren spørger: Hvorfor? — og så fortsætter den amerikanske artikel. — o.a.).

Det nye NICAP — NICAP, som vi kender det idag — begynder mere og mere at udvise samme karakteristika som en para-militær organisation. Medlemmer af NICAP skal »bringe alt på det rene« med Washington, før de har ret til at udtale sig, selv i telefonen, til repræsentanter for andre UFO-opfattelser.

NICAP-ungdomsgrupper skyder op overalt, hvor uskolet forfængelighed hos amerikanske teenagere kan drejes over til fordel for NICAP-vindmøllen. Medlemmer af NICAP-grupper bliver anmodet om at underskrive en troskabs-ed, hvor de lover utrættelig lydighed mod deres sag. De må straks rapportere alle u-NICAPske aktiviteter til deres overordnede, og det er dem forbudt at optræde i radio og TV sammen med »vantro«. Tillige for-

bydes det dem at offentliggøre tallerken-redegørelser, hvor de udtrykker deres egen opfattelse, med trussel om bortvisning. NICAP-medlemmer — uanset rang og social stilling — kan ikke optræde i radio eller TV med modstandere, selv ikke, hvis de gør det klart, at de udtaler sig som privatpersoner. Inkvisitionen øger farten, og terror-regimet styrkes hastigt. NICAP-lakajer er blevet beordret til at infiltrere i de få overlevende klubber, som har haft mod nok til ikke at blive slået ud af ordrer fra Øverste Hovedkvarter, Connecticut Avenue, N. W. Tidsskrifter, som ikke er blevet officielt anerkendt af NICAP er blevet skadet af anonyme hviske-kampagner, og selv ikke »Saucer News« redaktion har undgået heksejægerens sorte kunst.

(Her indskyder den australske redaktør igen en kommentar. Heri opfordrer han sine læsere at mærke sig ovennævnte med tanke for, at noget tilsvarende hænder og tidligere er hændt i deres land. Som han siger: At være advaret er at være rustet).

Intolerance og religiøst bigotteri bragte med sig en slags mysticisme, som kun var kendt og forstået af de personer, som beklædte de ledende poster i NICAP. Sandheden om tallerkenerne var blevet afsløret (vi ved hverken hvordan eller af hvem) for visse officerer af høj rang i det amerikanske luftvåben. Selv om også hæren og flåden prøvede at finde frem til sandheden, må man ikke et øjeblik tro, det kunne lykkes dem. Selv for dem var luftvåbnet for almagtig. Offentligheden måtte, for at få det evige liv, naturligvis tage mod ordene om Vejen, Sandheden og Livet; men de Onde (læs: luftvåbnets) styrker ville aldrig godvilligt give op. Sandsigere og krystal-kugle-eksperter (læs: kongresmedlemmer og kongreskomiteer) måtte sammenkaldes for at klare ærterne. Derfor måtte offentligheden belæres om at bede for sandheden; sagen *skulle* vindes.

Een efter en faldt de andre UFO-grupper bort. Kun de, der ikke rigtigt kunne følge med og ikke rigtigt havde greb om tingene, blev ved majorens side, men de skulle ikke spørge: Hvorfor?, blot handle eller »dø«. Idag står NICAP som et stor-slået monument over intellektuel isolationisme og uvidenheds orthodoksi. Og hele tiden er der noget andet ved major Keyhoe's NICAP, som bliver ved at presse sig på i baghovedet — noget så velkendt, at det næsten helt unddrager sig opmærksomhed:

Lad os se på kendsgerningerne: Ethvert barn ved, at det amerikanske luftvåben har en af de fineste »karakterbøger« med hensyn til ansvarlig offentliggørelses-politik, sammenlignet med ethvert regerings ministerium. Ydermere står luftvåbnet ikke til regnskab overfor major Keyhoe, hvad angår dets opførsel af hensyn til den nationale sikkerhed. Den ære tilfalder pr. tradition De For-

enede Staters præsident. Så hvorfor bliver NICAP ved med at plapre op om kongresafhøringer? Hvis major Keyhoe og hans følgesvende har nogen virkelig grund til beklagelse over luftvåbnets behandling af UFO-oplysninger, burde de afgive en fyldestgørende rapport om emnet til præsidenten. Men major Keyhoe, som nu har arbejdet under tre præsidenter, fastholder, at den eneste måde at tvinge luftvåbnet til at fortælle, hvad det (og det alene, lad os huske det) ved, er gennem kongresundersøgelser.

Major Keyhoe ved imidlertid, at kongresundersøgelser, selv om de blev afholdt, kun ville give meget lidt håb om nogen rationel løsning på UFO-oplysnings problem, hvis vi for et øjeblik forudsætter, at et sådant problem findes. (Er vi ikke alle enige om det? o.a.) NICAP's besættelse af den fikse ide om kongresafhøringer har været et af de væsentlige stridspunkter mellem deres organisation og vor, lige siden Saucer News første gang forudsagde resultatet af deres anstrengelser, tilbage i 1958. Kongresundersøgelser ville givetvis ikke medføre meget andet end give de officielle bagvaskere af de ikke-jordiske UFO'er endnu en offentlig talerstol, hvorfra de kunne lufte deres synspunkter; og vi kan være sikre på, at anti-UFO-grupperne, i kraft af deres positioner indenfor det akademiske og militære liv, ville få en hel del mere at sige i pressen, end major Keyhoe, Dana Howard, George King, Alexander Mc. Neill, Jim Moseley og alle de øvrige personer, kongressen måtte indkalde for at få et upartisk billede af emnet.

Som vi har nævnt, ved major Keyhoe dette lige så godt eller bedre end vi. Hvad skyldes da denne hans insisteren på at opretholde illusionen om øjeblikkelige kongresforespørgsler om UFO-problemet? Det er indlysende, at kongresundersøgelser ikke vil gavne UFOlogien som sådan. Han må derfor have et privat motiv hertil.

Før i tiden har major Keyhoe været konsulent for en række ministerier, som havde særlige »public relation«-problemer i sager, han var kendt for at være særligt fortrolig med. Takket være hans arbejde for True Magazine var det velkendt for myndighederne i Washington, at major Keyhoe var manden, man skulle konsultere, når som helst flyvende tallerkener og deres psykologiske og sociologiske konsekvenser blev diskuteret.

Ydermere vidste regeringen, at de flyvende tallerkener udgjorde et muligt lotteri om den nationale sikkerhed, ikke så meget på grund af, hvad de kunne gøre i verdensrummet som på grund af de uheldige konsekvenser, det kunne få, hvis offentligheden gav efter for panik eller hysteri. Selv om det ikke kom til panik, vidste de imidlertid, at de ville få vrøvl med dem, der troede på tallerkenerne. De overbeviste ville skrive til kongressen, til præsidenten og til aviserne. De over-

beviste ville blive til en plage for luftvåbnets sjælefred. Hvad ville da være mere logisk end at luftvåbnet tilkaldte dets gamle ven og protegé, Donald E. Keyhoe, som så kunne foreslå en måde, hvorpå »de troendes« vildledte entusiasme kunne blive forjaget eller ledt ind på »rette spor« uden at skade den officielle prestige.

Major Keyhoe tog nu øjensynligt et blad fra sin navnefælle Donald E. Quixote fra Spaniens litteratur til sig. Han fik den lyse ide — til at kurere publikums entusiasme og vildførelser — faktisk at konstruere en forbryderisk vindmølle, mod hvilken vi alle kunne fægte af hjertens lyst uden at skade os selv eller nogen anden. Han kaldte den NICAP — Neutral Iagttagelse af den Civile reaktion på Luft (Aerial) Phenomena. Sandheden om NICAP er da den, at den pensionerede major Keyhoe måske i virkeligheden ikke er så pensioneret endda.

I mellemtiden fortsætter NICAP med at udgøre en sikkerhedsventil, sådan at et virkeligt publikumskrav om flere og bedre oplysninger om UFO'er ikke får nogen chance for at udvikle sig, og efter alt at dømme er en forbindelsesofficer fra luftvåbnet for nylig indtrådt i kontorstaben. Generaler, admiraler og universitetsprofessorer med meget betydede forsvars-kontrakter sidder stadigvæk i NICAP's bestyrelse, og eksperten i psykologisk krigsførelse, Richard Hall, gør sit bedste for at fjerne de få knuder af hårdnakket modstand, der stadig eksisterer — som Saucer News og ligemænd.

Hvor meget længere skal det vare, før enhver ægte offentlig interesse for UFO'er er bragt til tavshed i NICAP's ideologiske gaskamre, og Operation Vindmølle kan erklæres for lykkedes? Længe, håber vi, længere end de tror.

(Redaktøren af Panorama indskyder nu: Bemærk ovenstående reference til Richard Hall. Og se nu, hvad en anden gruppe af tallerken-enthusiaster, alle ydende medlemmer af NICAP, har at sige om organisationen. Det følgende er taget fra Ray Palmers blad: Flying Saucers, august 1965, under overskriften: No Investigation Can Actually Proceed. (Faktisk kan ingen undersøgelser fortsætte) og skrevet af redaktøren selv: o.a.).

Jeg er overbevist om, at nogen af Dem, ved at læse overskriften, straks begyndte at blive harmfulde, og forberedte Dem på at skrive os et vredt brev. Men før De gør det, så læs til ende, hvad denne artikel har at sige. Men endog før De fortsætter med at læse den, så gem vreden bort i hukommelsen. *Dette er ikke* noget angreb på major Keyhoe, ej heller på NICAP. Undertegnede har støttet NICAP med kontanter fra starten. Vor seneste gave, her fornylig, var på 10 dollars for at »støtte sagen«, men på trods af kontanterne har undertegnede *aldrig* haft nogen forhåbninger om, hvad NICAP kunne udvirke. Major Keyhoe har

udvirket en hel del, og de flyvende tallerkener har fået megen omtale takket være hans arbejde, hans bøger etc. For dette fortjener han sandelig et ridderslag, (og vi skænker ham hermed vort smukkeste ridderslag).

Men det er på tide vi får sagt noget om NICAP. For at kunne det må vi sætte os ind i lidt »historie«. For det første oprettede NICAP sig selv via postvæsenet. De sendte luftpostbreve ud i dusinvis (af gange) og først bad de om et indmeldelsesgebyr på 100,- dollars, og desuden var års-kontingenterne høje. Dette lykkedes dog ikke, da tallerkenenthusiaster »slet ikke har den slags penge«. Til slut kom kontingenterne ned på 5 dollars. Vi — i egenskab af tallerkenenthusiaster nr. 1 — blev meget mistænksomme ved dette 100 dollars-gebyr. Vor næste mistanke kom, da vi bemærkede, hvor mange »blå, khakifarvede og messing-knapper« og »ordener«, der var med som direktører, konsulenter, officerer, stabsmedlemmer og hvad-som-helst tillige. Vor tredje mistanke kom, da det efterhånden viste sig, at NICAP ikke ville have noget at gøre med undertegnedeusiast, hans tidsskrift, eller ønskede noget samarbejde af nogen slags.

Vi har altid været af den overbevisning, at tallerken-nyheder er underkastet militær kontrol, militær hemmeligholdelse, militær forfalskning af tallerken-kendsgerninger, og militær økonomisk støtte af falske bekendtgørelser og bøger om tallerkener. Her tænker jeg f. eks. på Ruppelts bøger, især den 2. reviderede udgave, som direkte kaldte en »Forlægger i Chicago« (mig) en ond løgner, som skulle have været dømt, endog for mord, fordi hans løgnagtigheder (de flyvende tallerkener plus den grusomste af dem alle, Tacoma-hændelsen) forårsagede døden for to af luftvåbnets efterretningsofficerer. Nu ved vi, at Ruppelts bog var et overlagt falskneri, fordi vi ved, at tallerkenerne er ikke vores løgn, og det var Tacoma-hændelsen ikke heller. Vi kan roligt sige, selv den som ikke trængte gennem løgnagtighederne, nok ville være temmelig sikker på, at han ikke havde gjort det, mon ikke?

Nå, men denne ene begivenhed var et led i kæden for os. Og da NICAP så fulgte samme spor, var også det et led i kæden.

Men vi behøvede mere end det. Vor endelige vished kom, da Ken Arnold (en af de første, der i nyere tid (1947) så flyvende tallerkener o.a.) skulde optræde på Armstrong Circle Theatre med Keyhoe og hele militærmusikken. Arnold insisterede på, at hans materiale ikke måtte bearbejdes (klippes, ændres etc.), og dette blev lovet ham. Men lige før programmet skulle på (dagen før), fik Arnold et »manuskript«, som var forfalsket fra begyndelsen til enden, og der blev lagt ord i hans mund, som ikke alene var usande, men helt ødelæggende for enhver tiltro til tallerken-sagen. Des-

uden svirrede det med uniformerede mænd på TV-stationen i dagevis før udsendelsen endelig løb af stabelen. Arnold ringede mig op den aften, udenbys, og spurgte, hvad han skulle stille op. Jeg opfordrede ham til at blive borte fra udsendelsen, hvis han ikke kunne fortælle sandheden om sin oplevelse. Han trak sig derfor ud af programmet. Han mødte Keyhoe i elevatoren og fortalte ham, at han ikke ville fortsætte under sådanne omstændigheder, og han rådede Keyhoe til også at blive borte fra den, eftersom også hans manuskript var blevet ændret. *Men Keyhoe medvirkede* — og De ved, hvad der skete; han prøvede — at »gå udenfor« manuskriptet, og udsendelsen blev øjeblikkeligt afbrudt.

Keyhoe lavede et mægtigt postyr af raseri over dette, men undertegnede har sin private opfattelse, som er ret velgennemtænkt. — Afbrydelsen af Keyhoe var planlagt, og Keyhoe vidste det. Undertegnede kan ikke bevise ét ord af dette, Keyhoe kan få ham til at »tage det i sig igen« når som helst. Vi tager det hermed i os igen. Men ligesom Galilæi krydser vi fingre og siger: »men vi tror nu alligevel, det var et fupnummer«.

Det, vi vil frem til at påvise er, at hele NICAP-affæren er et fupnummer, og vi vil give Keyhoe fuld tilgivelse for det. Keyhoe kan have tænkt (hvis han da vidste besked med afbrydelsen af TV-udsendelsen), at denne afbrydelse ville være et klogt fif, som kunne medføre øget offentlig interesse for de flyvende tallerkener. »Uniformerne« er klogt nok til at kunne overbevise ham om det. Det er så ofte blevet fortalt Keyhoe, at tallerkener er interplanetariske (og han tror på og forsvarer denne opfattelse af deres herkomst), at vi ikke (længere) er i tvivl om, at han mener det ærligt. Nu tror vi, at Keyhoe i alle henseender er OK! Vi har en ny skurk.

Denne nye skurk trådte første gang frem, da han angreb os og vort tidsskrift personligt. Vi fandt hurtigt ud af, at hver gang vi fik dårlig publicity, kom det fra den mand, som i virkeligheden leder NICAP; den mand, som er på kontoret, når man ringer op. Hans navn er Hall.

Det blideste, vi kan sige om Hall er, at han måske er en »enlig svale« med en ensopet opfattelse, en mand, ingen kan diskutere med, en mand, som ikke vil diskutere med nogen, og en mand, som vi personligt ikke holder den mindste lille smule af — overhovedet.

Vi tror, at en hel del folk, som støttede NICAP i begyndelsen, blev narret ind i det, og at de nu faktisk ikke støtter organisationens synspunkter. De kan ønske at holde sig borte fra rampelyset ved at tie stille. Vi bebrejder dem det ikke.

Men én ting vi altid har sagt om NICAP er, at deres kraftige hylen op om en kongresundersøgelse, vil *aldrig* forårsage en virkelig kongresundersøgelse. Ja, det *værste*, der kunne ske, ville

være, at det lykkedes — fordi undersøgelseskomiteen så ville blive fodret med et væv af løgnagtige oplysninger, som skulle lægge skylden for de flyvende tallerkener på »interplanetariske besøgende«, for hvilke der »ikke er noget bevis for, at interplanetariske gæster lander på Jorden« og »flyvende tallerkener udgør ikke nogen trussel for den nationale sikkerhed«.

Således betyder overskriften, hvad den udtrykker: I virkeligheden kan ingen undersøgelser fortsætte.

Vi repræsenterer Dem her for en edssvoren erklæring fra 3 medlemmer af »Kongressen af videnskabelige UFOloger plus en udenforstående iagttager. Vi bringer den kun af én grund: Den synes at vise, at hr. Hall ikke vil samarbejde med nogen om emnet »tallerkener«, ikke ønsker nogen hjælp, og betragter sine betalende medlemmer som noget mudder, han kan smide ud af sit kontor, når de kommer på besøg. Vi tror, hr. Hall er vejspærringen i NICAP. Vi tror, at hans knapper er de mest messingskinnende, hans benklæder de mest blå, hans interesse i offentliggørelse af sandheden om flyvende tallerkener den mindst mulige, og hans opførsel mod medlemmer af NICAP den mest lurvede. Det er muligt, at disse 3 UFO-studerende blot er en trio af ivrige ynglinge, og derfor værdige til foragt fra den mægtige hr. Hall. Men efter vor opfattelse giver deres identitet så meget des større grund til at rulle den røde løber ud, når de har brugt surt-tjente penge på at rejse over store afstande for at tilbyde deres hjælp, for at få et førstehånds-indblik i tingene, og for at tilbyde NICAP's arbejde deres støtte, fordi de tror på det.

Hr. Hall vil blive vred på os. Han har måske endog magt til at skade os, fordi vi på denne måde er åbenmundede. Måske vil vi endog få endnu et besøg fra Den Hemmelige Tjeneste, fra Forbunds-politiet (FBI), fra Det Militære Efterretningsvæsen (CIA), eller tilmed fra skattevæsenet. De har for vane at dukke op, når vi stikker hovedet lidt for langt frem. Så det kan blive interessant for læserne at lægge mærke til det næste par numre af Flying Saucers, og se efter nyheden, at en af disse herrer virkelig dukkede op. Vi mener, at hvis de gør, beviser det, at vi har ret. Så hvis De ønsker, hr. Hall, at styrke »den anden side« lidt, så er her metoden.

(Her følger i original-artiklen et aftryk af den edssvorne erklæring fra de 3 unge mænd, som er medlemmer af NICAP, og som ønskede en samtale med organisationens leder. De havde rejst langt for at komme til det. I henhold til deres erklæring blev de bogstavelig talt smidt ud på en meget utaknemmelig måde, og de udtaler deres protest over en sådan behandling fra hr. Hall).

Vi spekulerer på, hvordan dette ser ud for en hel del af læserne? Vil nogen af jer sige, at vi er

»kugleskøre«, eller lidt til en side, eller ofre for forfølgelsesvanvid, eller har hovedet fuldt af fantas(ter)ier? Til glæde for de af jer, som afgjort vil rubricere os i en af disse grupper, tilstår vi. — Vi skriver denne artikel kun af én grund: for den gode gamle Forbunds Pensionist Kavalers (Federal Reserve Buck — er det Keyhoe eller FBI, han sigter til?) Vi tilstår yderligere, at vi ikke tror på flyvende tallerkener (den interplanetariske art). Vi tror, hr. Hall har ganske ret i sine synspunkter, og vi er rent ud krystere og bange for CIA.

Men én ting vi gerne vil gentage er dette: *Ingen* ved, til denne dag, hvad de flyvende tallerkener *virkelig* er, og *ingen* kan bevise *noget*! Men dette ændrer ikke den kendsgerning, at — de flyvende tallerkener er *virkelige*.

Der er en ting, »uniformerne« aldrig har gjort. Det er at tilbyde os en stor bunke skattefri kontanter, hvis vi ville bruge tidsskriftet til at latterliggøre hele tallerkensagen. Hvem kunne vel skade den mere end jeg? Jeg skulle da nok kunne købes — har ikke alle deres pris? Vi vil gerne takke dem for aldrig at have forsøgt — det er det mest tilfredsstillende og prægtige kompliment, vi nogensinde har fået! Måske er det gamle luftvåben ikke så slemt, når det kommer til stykket!

Det, der betyder noget idag er, at folk tænker selvstændigt. Flyvende tallerkener er et af de bedste midler vi kender til at sætte dette i gang. Vi er sikre på, at det er en af begrundelserne for de flyvende tallerkener — at få folk til at tænke. Måske er det den eneste grund til deres eksistens. Og hvis dette er sandt, bringer det et interessant spørgsmål frem: *Hvem* vil have os til at tænke?

Det kan ikke være hr. Hall, for han vil ikke engang »tale sig til rette« med sine betalende medlemmer. Hvis de viser sig at have funderet nok til at kunne stille ham et spørgsmål, bliver de trukket ud ved ørerne.

De kan tænke Dem, at drengene var lidt vrede på hr. Hall og vendte sig til os for at få en skulder at græde ud ved. Ja, denne artikel er en slags plaster på deres sår. Måske vil hr. Hall ikke lytte til jer, men vi vil! Vi *repræsenterer* vore betalende abonnenter! Vi giver dem den røde løber.

Når det kommer til stykket, så er vi jo, som hr. Hall vil sige, ude efter gyserne, og vi vil endda opfinde flyvende tallerkener for at få dem. Endnu et kompliment: Dersom vi opfinder tallerkenerne, ville det så ikke være det mest sensationelt-succesrige publicity-nummer i hele historien? Omsat i penge vil avisomtalen alene ligge på hundredetusinder af dollars!

Blot et godt råd; det er dumt at henvende sig til hr. Hall. Det eneste rigtige sted overhovedet for oplysninger om flyvende tallerkener er i dette tidsskrift. Bliv ved med at abonnere, gutter! I det mindste ved I, at pengene går til en fyr, som værdsætter dem!

(Her slutter den ret så selvglade redaktør Ray Palmer sin artikel, og den australske tilføjer et par bemærkninger om NICAP og dens tilsyneladende søster-organisation CAPIO i Australien, hvor han forventer samme udvikling, som afspejles i de to aftrykte artikler. — o.a.).

Kilde: PANORAMA, bind 4, nr. 5 /IOKJ.

Efterskrift

Det var jo en ordentlig mundfuld, og lad det være sagt med det samme, at der jo dels er en kerne af sandhed i det, der står, og dels kan jo visse af hændelserne, der er refereret, meget vel have fundet sted. Dog minder hele denne sag mest af alt om en moderne hekseproces, hvor tvivlen ikke kommer den anklagede til gode, men snarere betragtes som et bevis på, at det sikkert står endnu værre til end antydet. Lad os engang se på en del af de fremsatte påstande:

- (1) Indledningen er af den sædvanlige standard, der ikke har noget direkte at gøre med den foreliggende sag, men som på den anden side indeholder netop de antydninger, der bereder grobunden for mistænksomhed.
- (2) Om udsendelsen af de månedlige skrifter (Investigator) er det korrekt, at man holdt op med at udsende Investigator hver måned, men det er direkte løgn, når der står, at der nu kun udkommer en halvårlig notits. Jeg modtager selv 6 gange om året UFO Investigator og sidetallet er minimum 8 sider pr. gang.
- (3) Hvorfor nævne, at der er sket fejltagelser uden at fortælle om disse fejltagelser. Findes der nogen UFO-organisation, som ikke har begået fejltagelser? Nej. Keyhoes assistent forlod NICAP. Hvorfor? Det får vi intet at vide om, men det skyldes måske, at man intet konkret ved. Muligheden for, at der kunne være noget galt med assistenten må på baggrund af det oplyste siges at være lige så sandsynlig, som at det skulle være NICAP eller major Keyhoe, der var noget galt med.
- (4) Beskyldningerne mod NICAP for at være udgangspunkt for dannelsen af en ny »religion« er på en måde morsom. Der er ikke meget i NICAPs materialer, der antyder noget sådant, og det harmonerer slet ikke med tidligere beskyldninger fra anden side mod NICAP for manglende forståelse for de »religiøse aspekter«, der kunne være i sagen.

Det er derimod typisk, at man vælger netop den form for beskyldninger. For det første kendes metoden fra aviser og blade, og for det andet er der intet ufologer er så sårbar over for, som netop det at blive beskyldt for

sektierisme. Vis os bare et par stykker af de mange forordninger, lad os se en fotokopi af de såkaldte loyalitetserklæringer.

Nu tror jeg på den anden side gerne, at der findes visse retningslinier i NICAP, og det kan vel ikke undre nogen, med blot det mindste kendskab til UFO-organisationer. Det synes at være almindeligt både i USA og Europa, så hvorfor skulle NICAP være en undtagelse?

Om det er rigtigt med den slags love, er så en anden sag og må vel i nogen grad bero på formålet med organisationen.

De mange stærke ord om sektierisme skaffer tilsyneladende artiklens forfatter udløsning for en indeklemmt harme, der nok er rettet mod NICAP, men som måske snarere skal søges i en latent aversion mod en bestemt kategori af medlemmer i NICAP, de uniformerede eller tidligere uniformerede. Dette er ikke noget nyt, man møder fænomenet i næsten alle UFO-organisationer. Foruden racediskrimination findes der også i dag en såkaldt stillingsdiskrimination. Mennesker, der er eller har været officerer, politifolk eller lignende betragtes i visse UFO-kredse som mistænksomme individer i hvem den onde har taget plads.

Mon det kunne være grunden til redaktørens aversion mod NICAP? Læs artiklen omhyggeligt og døm selv.

- (5) Man bebrejder Keyhoe, at han holder på en ganske bestemt politik i anstrengelserne for at opnå fuldstændig opklaring og offentliggørelse af fænomenet »de flyvende tallerkener«. Keyhoe er af den opfattelse, at dette kun kan ske via den amerikanske kongres og ikke over den amerikanske præsident.

Man har lov til at være uenig med Keyhoe, men hvorfor bebrejde ham denne opfattelse. Hvilke resultater har man selv opnået, der kunne berettigede en sådan kritik? Ingen, ikke et eneste resultat kan man fremlægge. Har man selv skrevet til præsidenten eller tænker man på at gøre det? Hvad har man gjort i Australien?

Om Keyhoes politik er rigtig, ved jeg ikke, men rent umiddelbart synes den at være det. For at forstå det, der kan ligge bag Keyhoes politik, er det nødvendigt at have kendskab både til den særlige struktur i amerikansk politik og luftvåbnets opbygning og placering i det amerikanske samfundsmaskineri.

Selv om den amerikanske præsident folte sig overbevist om »de flyvende tallerkener« eksistens og besluttede sig til at gå ind for fuld offentliggørelse af fænomenet, ville alt ikke dermed være klaret. Præsidenten ville være tvunget til at henvende sig til komiteen for USAs sikkerhed, og hvis der ikke i denne er flertal for offentliggørelse, kommer præsidenten ingen vegne med sine krav, og det ved

han. Kun såfremt han er vidende om, at kongressen er positiv i sin stilling til spørgsmålet, vil han være villig til at starte en aktion.

Kun kongressen og senatet har magten til at tvinge luftvåbnet til at lukke op for arkiverne og frigive alle oplysninger. Alt tyder således på, at Keyhoes politik på dette punkt er både rigtig og velbegrundet, og samtidig medfører dette, at NICAP, hvis den vil gøre sig håb om at få kongressen i tale, må følge en kurs, der har snævrere rammer end måske nødvendigt i andre lande. NICAPs arbejdsmetoder skal ses i relation til amerikanske forhold og kan ikke bedømmes ud fra den politik andre landes UFO-organisationer kan tillade sig at følge.

- (6) Det er både forkert og vildledende at beskyldte Keyhoe for at føre ufologer og offentligheden ind på et sidespor, der ender blindt. Men det er derimod sandt, at NICAP ikke lige så hurtigt og villigt som mange andre UFO-organisationer har accepteret alle beretninger. Man er mere kritisk og meget forsigtig m.h.t., hvad man engagerer sig i og er villig til at offentliggøre.

Man kan være uenig med Keyhoe i dette, man kan måske undre sig, men hvorfor det absolut skulle være diskriminerende at gå forsigtigt til værks, har jeg svært ved at fatte. Det kunne jo være vi andre, der var lidt for godtroende. Det er da helt sikkert, at luftvåbnet har mere tilovers for den politik Keyhoe har gjort sig til talsmand for end den kurs, der følges af visse andre amerikanske UFO-organisationer, men er det nu af det onde? Jeg tror det ikke, eller mener man virkelig, at de UFO-organisationer i USA, der kan fremvise både »prinsere« og »prinsesser« fra fjerne planeter skulle have større mulighed for at få kongressen i tale? Gør man det, tror jeg, man undervurderer de amerikanske politikere.

- (7) Ray Palmers artikel taler vel på en måde for sig selv. Han frikender til dels Keyhoe, men kan ellers absolut ikke lide folk med messingsknapper og ordner. Han kan ikke lide Ruppelt, og det kan han måske have sine gode grunde til, det er vanskeligt at afgøre.

TV-hændelsen kan man intet bygge på, for her er helt klart tale om noget Ray Palmer tror og derfor ikke tør fastholde, men hvorfor så nævne det? Ja, hvorfor mon, det er et gammelt kneb som kendes fra enhver retssal — det, der er sagt, kan aldrig trækkes tilbage, selv om det slettes af protokollen — der skal nok være nogen, der tror på det alligevel, og det var jo nok det, der var meningen.

Den edssvorne erklæring er ikke til at komme udenom, men spørgsmålet er blot, om den

dækker hele sandheden. Beskyldningerne mod hr. Hall kan være 100 pct. korrekte, men der kan også ligge mere bagved, som ikke er omfattet i erklæringen og måske af gode grunde. Det er da vistnok ikke ualmindeligt, at UFO-organisationer med mellemrum kommer ud for kriser, hvor medlemmer melder sig ud under stor ståhej. Det er godt stof i aviserne, og det er grove ting, man ser på tryk i den anledning. Som forsvar for egen optræden sker det ikke sjældent, at disse »eksmedlemmer« griber til selv simple midler, som f. eks. antydninger om uhæderlighed m.m. Jeg kender ikke Richard Hall, så jeg er ikke i stand til at tage stilling til hans rolle som »ond ånd« i NICAP.

Det kunne være interessant at foretage en dybtgående psykologisk analyse af denne form for u-ufologisk virksomhed, men det ville nok blive en større historie. Dog efterlader slige artikler næsten altid spørgsmålet om, »Hvem det egentlig er, der går hvis ærinde«.

Det er mit håb, at mine kommentarer har givet anledning til, at man, inden man tager parti for eller imod, gør sig helt klart, hvor spinkelt grundlaget for »bevisførelsen« er og samtidig erindre, at De kun har hørt den ene part i sagen.

NICAP er ikke noget »engleagtigt« foretagende uden fejl, men de fortjener som alle andre retfærdig behandling.

Francis Coplan.

- og svaret:

Hr. James W. Moseley.

Fort Lee. N.J.

Hr.

I otte år har vi tålmodigt fundet os i mere og mere ondsksfulde angreb på NICAP af Dem og de, der skriver i Deres Newsletter; angreb, som omfatter:

Beskyldninger om, at alle NICAP-medlemmer må underskrive loyalitetserklæringer, at det er forbudt medlemmer at optræde i radio eller TV eller endog at tale i telefon med »ikke troende«; at vi har tvunget (skræmt) masser af unge ind i et NICAP ungdoms korps; at vi ikke længere udsender UFO Investigator; at religiøst bigotteri (blind tro) og intolerance behersker NICAP; og at medlemmerne ikke tør protestere af frygt for »inkquisitionen og rædselsregimentet« fra NICAPs »heksejægere«.

Gode medlemmer har mange gange anmodet os om at annullere Deres medlemskab på grund af Deres falske og ondsksfulde beskyldninger.

Men da Deres beskyldninger blot synes at have til hensigt at starte en diskussion og forøge Deres eget oplag, har vi forholdt os tavse.

Men nu har De i Deres sidste angreb maskeret som »En resolution for et bedre NICAP«, fornærmet medlemmer af bestyrelsen, staben og underafdelingerne, idet De har kaldt dem hyklere, som hjælper luftvåbenet med at skjule UFO-kendsgerninger. Endskønt De aldrig har besøgt NICAPs hovedkvarter — og afslået gentagne invitationer — beskylder De os for at bortødsle penge på luksuskontorer (som i virkeligheden er beskedent møblerede værelser i en gammel bygning, hvad enhver gæst kan overbevise sig om).

For at få et »bedre NICAP« anbefaler De at underdirektør Hall og jeg afskediges. De påstår, at jeg er overbetalt. Jeg opgav en professionel karriere som skribent, som i gennemsnit gav mig 25.000 \$ om året, for at hjælpe med til at opbygge NICAP.

I 1957 blev min gage ansat til 7.200 \$. Første år modtog jeg 2.805 \$, et år 2.200 \$ og et andet 3.500 \$. Kun en gang har jeg modtaget fuld løn, og i to år har jeg intet modtaget i løn for ikke at belaste NICAP. Jeg er blevet tilbudt et højt betalt TV-job som skribent, jeg kunne have ladet NICAP passe sig selv og genoptaget mit langt lettere, velbetalte job.

Ingen i NICAPs stab betales tilstrækkeligt. I tilsvarende organisationer er lønningerne meget højere. Men disse mænd arbejder hårdt, og har overarbejde uden at beklage sig.

Sidste efterår udarbejdede vi nye arbejdsplaner som blev bekendtgjort i vort nov.-dec. nummer. Vi hørte ikke om Deres »resolution« før efter at vi havde trykt nov.-dec. nummeret — alligevel gør De nu krav på at have fremtvunget vor nye politik.

Dette er et billigt trick, hr. Moseley, og De ved det.

NICAP er ikke bange for ærlig kritik, vi er blevet bistået med hjælpsomme forslag til korrektion af fejltagelser og forbedring af vort arbejde. Men Deres ondsksfulde angreb har øjensynlig kun til hensigt at ødelægge NICAP — ikke at gøre det bedre.

At lade Dem forblive som medlem af NICAP ville være uretfærdigt overfor alle gode medlemmer og medarbejdere som arbejder ærligt for værdige og patriotiske mål.

Fra og med denne dag er De slettet som medlem. Deres indbetalte medlemskontingent tilbagesendes hermed i anbefalet brev. De kan ikke juridisk optages under et påtaget navn, som De har truet med, hvis De blev smidt ud.

Som direktør for NICAP har jeg ladet dette brev tinglyse for det tilfældes skyld, at De skulle citere det i uddrag (uden sammenhæng). Jeg har ikke til hensigt at spille mere plads på Dem igen i Investigator.

Major Donald E. Keyhoe. USMC, Ret.
Direktør af NICAP.

RAPPORT- *hjørnet*

Nyt fra Smithsonian

Da vi jo ikke har haft nogen satellitundergange over Skandinavien siden samarbejdet med Smithsonian begyndte, har vi heller ikke haft noget spændende materiale at sende dem. Imidlertid havde vi to satellitundergange i 1965, hvoraf den ene, nemlig den, der foregik den 5. april kl. ca. 00,27, var blevet særlig grundig undersøgt. Da det imidlertid ikke var lykkedes for os at få oplyst *hvilken* satellit, det drejede sig om, sendte jeg oplysningerne til Smithsonian i håb om deres hjælp. Den kom også. Mr. Roth, der er leder af Smithsonian Moonwatch Team skriver:

»Smithsonians Astrofysiske Observatorium har netop givet mig besked om, at den observation som foregik den 5. april kl. 00,27 lokal tid var en satellit med nummeret 1965-26a. Dette var en satellit opsendt fra Western Test Range. Det var en »klassificeret« USAF satellit, der den 25. marts 1965 var blevet opsendt med en Agena D raket i en bane med 96° inklination. Maksimumshøjden var 235 km og minimumshøjden var 180 km.

Smithsonian Astrofysiske Observatorium har bedt mig sige tak for rapporterne, idet de tidligere kun var i besiddelse af få øjenvidneberetninger til denne satellitundergang. Disse beretninger var ikke så detaljerede. Det SUFOI kunne tilføje til helhedsbilledet hjalp dem meget«.

I et brev dateret den 24. juni oplyser Roth, at der på dette tidspunkt befandt sig 1189 »katalogiserede« genstande i rummet. Deraf var de 295 russiske, 4 kanadiske, 3 britiske, 14 franske og 873 amerikanske. Ligeledes gives der en oversigt over hvilke satellitter og satellitdele, der forventes at brænde op i juli og august. Da vi ikke kan nå at få juli-datoerne med, må vi nøjes med august. Det drejer sig om russiske Kosmos-satellitter eller satellitdele, der forventes at gå til grunde den 1. og 3. august.

I juli skulle 12 satellitter eller satellitdele være gået til grunde, hvoraf de fleste russiske Kosmos-

drabanter. SUFOI vil forsøge at få disse oversigter over satellitundergange så tidligt, at vi fremover kan bringe en fuld oversigt for én eller to måneder.

Vi mangler endnu mange observatører til Project Moonwatch for at kunne opnå landsdækning. Meld jer nu! .. og husk, der falder jo altid noget af i form af UFO-observationer.

ej.

Rapportnyt

I de sidste to måneder har SUFOI modtaget og registreret ialt 26 rapporter, hvoraf de 17 var fra 1966. Der er ikke indkommet nogle detektorvarslinger.

Endnu engang er det på sin plads at sige tak for de mange udklip om observationer og UFO-emner, som jeg har modtaget. Det har været en stor hjælp, og jeg håber, at strømmen vil fortsætte.

Fra København, Stevns og Lolland, så vel som fra Bornholm, blev der den 16. maj om aftenen set nogle mystiske lys ganske lavt på den sydlige himmel (set fra København). Disse lys forårsagede en del skriverier i aviserne og Berlingske Tidende var endda på pletten med et fint fotografi af lyset. (Se ill.) Man var så venlig at låne SUFOIs fotoafdeling negativet til undersøgelse, hvad der i sig selv er et brud på forretningsgangen. Billedet blev taget med et 200 mm teleobjektiv. Mikroskopundersøgelsen viser kun et lys.

Desværre, kan man sige, var der ikke så meget mystisk ved lysene. De er en jævnligt forekommende foreteelse og blev set igen den 1. juni og den 16. juni, altså med ca. 14 dages mellemrum. De blev set på nøjagtig samme sted og i nøjagtig samme højde over horisonten. Allerede

efter første observation kunne foretages ret nøjagtige pejlinger. De viste en position ca. midt over Rügen. Højden var lidt sværere at fastslå, idet det er meget svært at bedømme højder i grader, især når det drejer sig om højder, der er meget nær horisonten (som her) eller meget nær zenith. Imidlertid bedømte jeg højden til at være omkring 3000 meter. Det er kommet frem, at en kaptajn på et charterfly, der passerede luftfyret Trend lidt vest for Rügen, rapporterede om en form for faldskærmslys i 11.000 fods højde, altså lidt over 3000 meter.

Jeg har forsøgt at få dette og andre oplysninger bekræftet ved at kontakte flyvelederne i Kastrup. Jeg har intet hørt derfra, men ad omveje har jeg erfaret, at brevet, jeg skrev, er videre-sendt, men ikke med besvarelse for øje. Det virker påfaldende, idet man fra flyveledelsens side udtalte sig fuldstændig frit til dagspressen. Men.. der må jo være forskel.

Imidlertid er det min mening, at man kan slå fast, at det uden tvivl drejer sig om et eller andet militært lys, som er benyttet under en af øvelserne på Rügen. Det er fremgået af oplysninger, som vi har fået af fiskere og andre, at disse med mellemrum har set disse lys i forbindelse med militærøvelser. Derimod kender vi ikke disse lys' særlige natur, d.v.s. om det drejer sig om faldskærms- eller ballonlys og hvorfor de er så forholdsvis højt oppe. Men det får vi måske at vide engang.

Foruden, hvad der omtales i det følgende, er der i månedens løb indkommet rapporter fra: Odense, Aalborg, Hvalsø, Kolding, Tåsinge, Brønshøj, Nyborg, Maribo, Kastrup, Hareskov, Hvidovre, Rødovre, Kbh. V., Kbh. F., Kbh. S., Bodinmarka ved Bodø, Bremsnes på Nordmøre, Otne, Valøya i Vikna, Valsøybotn og Hyllie ved Malmø.

UFO fotograferet over Aalborg.

Den 11. april blev et UFO fotograferet over Aalborg af telefonmontør C. W. Lynggård. Historien er følgende: Den pågældende dag kl. 19,30 kom Lynggård hjem fra påskeferie. Medens han var ved at tømme sin bil for bagage fik han øje på ét eller to objekter i retning stik syd. De stod lavt på himlen imellem en del skyer. De virkede helt sorte mod den lyse himmel. Det var ikke til at se, om der var tale om ét eller to objekter tæt sammen. Objektet foretog en pendulagtig bevægelse og så også ud til at rotere om sin egen akse. Selvom objektet kun var på størrelse med en ært i udstrakt arm (eller som man ser fuldmånen) tog observatøren sit småfilmskamera frem for at fotografere objektet. Observatøren skyndte sig at fotografere, uden at bruge særlig megen tid på indstilling af kameraet. Der blev benyttet både telelinse (36 mm) og vidvinkel (6,5 mm). Umiddelbart derefter gik observatøren hen til sit hus for at lukke op for familien. Da han vendte tilbage, var objektet forsvundet. Samlet observations tid ca. 3 minutter.

Filmen er blevet undersøgt af SUFOIs fotoafdeling. Herr Slej siger, at det er muligt at se et utydeligt objekt på telebillederne. Man kan også se, at objektet har flyttet sig en smule i den korte tid, hvor det blev fotograferet. Da filmen er en 8 mm, og da objektet fylder ganske lidt, er det ikke muligt at frembringe en forstørrelse, der kan bruges til reproduktion i UFO-NYT, men »noget« er der.

At tage et UFO-fotografi er ikke noget, man gør hver dag, men Lynggård er ikke til at skyde

igennem. Han har nemlig sendt os endnu et billede (se ill.). Historien er følgende:

Observatøren har efter UFO-NYTs anvisning anskaffet sig en infrarød film (7200 ång.) og dernæst forsøgt sig på at fotografere nattehimmelen med forskellige resultater. Den 7. maj hang der en lysende natsky over Sebbesund »Bjerg«. Lynggård tog et billede af den. Der er det interessante ved den, at den ligner en lysende sky- eller røgring. Vi har tidligere haft eksempler på, at UFOer har efterladt sig røgringe. Sådan en røgring kommer muligvis ved en kraftig acceleration fra stillestående, og det er så en form for kraftfelt, der bliver tilbage. Det er der flere øjenvidneberetninger, der tyder på.

Det er klart, at vi hverken kan sige om Lynggårds billede viser det ene eller det andet, men nogen helt almindelig sky er det vel ikke. Vi håber nu på, at flere af vore læsere vil gå i marken ligesom vor observatør fra Aalborg. Det kunne give gode og interessante resultater!

Fin observation fra Køge.

Efter den første radioudsendelse om flyvende tallerkener modtog vi en hel del henvendelser, hvoraf en del var observationsberetninger. Her er en af de bedste, som fandt sted sidst i marts 1961. Ved at kigge i arkivet viser det sig, at der de sidste fjorten dage af marts 1961 var mange rapporter, hvoraf de fleste fra Østsjælland.

Fru Sivertsen fra Køge beretter følgende:

»Det var en solklar dag sidst i marts. Klokken var omtrent 15, da jeg sammen med min fem-

årige datter gik tur ad Glæisers Vej ved sygehuset. Jeg hørte en svag summen fra oven, og i det samme råbte min datter: »Se, mor! En raket!« Min første reaktion var, at det drejede sig om et luftskib. Sådan måtte en zeppelin se ud. Den var aflang og som en tyk cigar. Langs siden var der en række vinduer, seks eller syv ialt. Vinduerne var firkantede. Man kunne skimte omrids af personer bag alle vinduerne. De sad med ansigterne vendt imod os. Det var umuligt at bestemme køn på personerne. Det hele varede kun et nu, og da jeg vendte mig om for at se nøjere på den, steg den næsten lodret mod nordvest samtidig med at farten tiltog stærkt. Den forsvandt meget hurtigt mellem de få skyer, der var på himlen. Hele observationen varede blot seks-otte sekunder. Objektet var meget lavt nede, næsten i højde med hustagene. Jeg anslår selv højden til 12-13 meter. Afstanden til objektet var vel 150-200 meter. Til at begynde med vil jeg anslå hastigheden til 70-80 km/t, men da den satte fart på til 200 km/t. (Den har nu nok været større. red. anm.) Farven på objektet var lys gråblå. Størrelsen var som en bus.

De følgende dage så jeg efter i aviserne, idet jeg regnede med, at andre måtte have set det. Den var jo så lavt, at den næsten strejfede træerne ved sygehusets tag. Men der stod ikke noget i aviserne, og min familie mente, at det nok havde drejet sig om øjenforblændelse. Selv troede jeg, at det var en ny type fly fra Sovjet. Imidlertid gjorde oplevelsen også et stort indtryk på min datter. Hun husker det tydeligt endnu. Lige siden observationen har hun sagt til mig, hver gang vi er stødt på en lignende genstand, »Se, mor, der er sådan en raket, som vi så!« Vi er forøvrigt kun stødt på sådan en genstand i Anders And-bladet.

Adamski-tallerken over Viborg.

Herr B. Stefansen fra Viborg har afgivet følgende rapport:

»Det var den 10. maj kl. 22,35. Jeg var lige gået i seng, da værelset blev helt oplyst af et kraftigt, blåt lys. Jeg stod straks op og så ud. Da fik jeg øje på et gråt objekt, formet som et Adamski Scoutship. Jeg kunne tydeligt se den lysende ring og ovenpå ligesom en klokke med lysende øjne, hvorfra der kom kraftigt lys. Jeg fik øje på genstanden mod vest. Den bevægede sig i uregelmæssig kurs, og med rette vinkeldrej, mod nordvest. Den udsendte i alt en halv snes skarpe blink inden den forsvandt i nordvest«. Vejret den pågældende aften var diset og overskyet. Iflg. Flyvestation

Karup var skyhøjden godt 3000 meter. Andre observatører fra Viborg og omegn har rapporteret om et kraftigt lysskær af ubestemmelig art som

kom fra oven. Det holdt sig et par minutter, forsvandt og kom igen og blev til sidst pludseligt borte. ej.

JORDEN RUNDT

Himmelfænomener

En af vore læsere har tilsendt os nogle klip fra »Notice to Mariners«, der udgives i USA. Deri er beskrevet en del himmelfænomener, som er blevet iagttaget af søfolk over hele jorden. Her er et par eksempler:

Nordlige Stillehav 10. juni 1965.

3. styrmand Andrew L. Stenros fra det amerikanske skib SS Hawaii har berettet følgende:

Kl. 12,45 gmt den 10. juni 1965 på positionen 23°12'N, 165°54'W med kurs 288° blev der i det øverste, venstre hjørne af stjernebilledet Pegasus observeret et kraftigt, stjernelignende lys. Pejlingen var 70° og højden 28-30°. Lyset blev omgivet af en korona, der voksede hurtigt i et spiralmønster, der drejede højre om. Det kraftigtlysende centerparti kunne nu kun ses svagt. Koronaen udvidede sig så meget, at den i omkring 45° højde havde en diameter på 5°, for derefter at aftage i størrelse medens objektet nærmede sig zenith. Objektet fortsatte over himlen, idet det krydsede imellem Vega og Altair for til sidst at forsvinde bag en sky kl. 13,00 gmt. Pejlingen, da den forsvandt, var 250° og højden 45°. Lysstyrken svarede til Vegas.

Vejret det pågældende tidspunkt var letskyet, vinden NØ, styrke 4-5, lufttrykket 1020.7 mb og temperaturen 23° C.

En anden observatør beretter fra samme område:

Kl. 06,00 gmt den 22. juni 1965 sås en stor, glødende, akvamarinfarvet masse. Den befandt sig under Dubbe i pejlingen 335° og højde 37°. Den nederste, vestlige kant af massen var skarpt defineret af en korona af form som et omvendt U,

hvor den åbne ende vendte nedad og mod nord. Koronaen tonede væk og massen udvidede sig til det dobbelte af »skålen« i Ursa Major. Til sidst dækkede den helt Ursa Major. Så begyndte massen at tone væk og forsvandt kl. 06,22 gmt.

Vejret var skyet med god sigt, vind NØ 8 knob, rolig sø, lufttryk 1011.9 mb og temperaturen var 29°.

Middelhavet 2. oktober 1965.

2. styrmand J. R. Kaufman fra det amerikanske skib SS Exford giver følgende beretning:

Kl. 04,24 gmt den 2. oktober 1965, på positionen 90 nm sydøst for Kap San Sebastian udfor Spaniens østkyst, så vi et selvlysende objekt. Vor kurs var 066°, og pejlingen til objektet var 115°. Det steg langsomt op på himlen og fløj med god fart mod vest. Objektet efterlod et hvidt spor, som lignede en kondensstribe. Objektet havde et fast center, men omkring det sås en ring af noget, der lignede en sky. Kl. 04,25 eksploderede midten og objektets fart blev langsommere. Kl. 04,26 eksploderede resterne af midten, idet den dannede mange koncentriske cirkler med farver, der varierede fra lyserød inderst til grøn yderst. Kl. 04,27 forsvandt farverne, men skyen blev stående. Så begyndte den også at tone væk. Halen, eller sporet, efter objektet var i ca. 150° højde, medens hovedet befandt sig i 250, d.v.s. lidt til venstre og lidt lavere end Alphard. Kl. 04,50 var skyen helt væk.

Himlen var skyfri, vind NEE styrke 2-3, lufttryk 1018 mb og temperaturen var 16° C.

Middelhavet 16. november 1965.

Jean Le Masson, der er 2. kaptajn på det franske skib »Djemila«, har rapporteret det følgende:

Kl. 05,35 gmt på en position 3636N 0015W

medens vi styrede en kurs på 082° og gjorde 13 knob, observerede vi en mørk skive, der var halvt så stor som fuldmånen. Objektet kom til syne i en pejling på 118° og var vel 18° over horisonten. Den så ud til at være adskillige sømil væk. Skivens kant var meget stærkt oplyst og dens farve var gul. Objektet syntes at bevæge sig lige imod skibet og dets diameter blev efterhånden til 4-5 gange fuldmånens. Da objektet kom nærmere blev det lidt lysere samtidig med at lyset langs kanten aftog. Så skiftede genstanden retning mod nordøst, hvor det forsvandt i en pejling på 045° og i en højde på ca. 30° over horisonten. Alt i alt sås objektet i 5-6 minutter. I samme tidsrum sås også en del stjerneskud som gik i retningen SØ-NV.

Vejret på det pågældende tidspunkt var skyet, men med usædvanlig god sigtbarhed. Vinden var ØSØ styrke 1-2. Søen var rolig. Luftens temperatur var 19° C. og havets 20° C.

Nordlige Stillehav 16. december 1965.

Den følgende beretning stammer fra 2. styrmand P. J. C. Riethoven fra det britiske skib SS Carl Schmedeman:

Kl. 02,05 på positionen 2830N 11630V med kurs 326° observerede vi noget, som vi først troede var en stjerne. Den befandt sig i pejling 310°

og 5° over horisonten. Objektet syntes at tiltage i styrke og skiftede samtidig højde og retning. Fra objektet kom en meget kraftig og retningsbestemt lysstråle, ligesom et meget stort søgelys. Kl. 02,07 havde objektet en lysstyrke, der var tre gange Venus'. Distancen til genstanden blev beregnet til at være omkring 6,5 km. Da objektet lyste kraftigst, syntes det gradvis at opløses. Det blev derefter en lille sky, som udsendte lys. Imidlertid voksede skyen hurtigt i størrelse igen, ligesom den ændrede sin kurs til det modsatte. Næsten samtidig udskilte en lille mandel-formet sky sig fra den store. Den lyste kraftigere end den store, og den fløj i modsat retning. Den store sky vedblev med at vokse hurtigt indtil den fik en størrelse som en veludviklet cumulusky. Samtidig glødede den svagt, som bestod den af svagt fluorescerende partikler. Derpå drev denne sky mod vest indtil kl. 02,15, hvor den var lige netop synlig. I mellemtiden havde den lille mandelformede sky fortsat sin kurs mod nord. Kl. 02,25 var den synlig som en lille plet i pejligen 330° lige over horisonten. Kort efter forsvandt den af syne.

Vejret var klart og mørket. Vinden var VNV styrke 2-3.

..Måske man skulle sende disse rapporter til dr. Menzel. Han har med garanti en »naturlig« forklaring. ej.

UFO'er ved Skårupøre 2. pinsedags morgen?

Anonym hævder at have iagttaget to »flyvende tallerkener«, der fortog voldsomme manøvrer i luften.

For nogen tid siden meddelte en person — anonymt — at han havde interesse i at få oplyst navn og adresse på nærmeste UFO-kontaktmand. Den pågældende har nu talt med redaktionssekretær Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg, som vi henviste til, og givet denne en detaljeret beretning om iagttagelse af to UFO'er — flyvende tallerkener — anden pinsedags morgen ved Skårupøre. Vi gengiver i uddrag Lerbæks rapport om den anonyme persons iagttagelser:

— Observatøren ønsker, af gode grunde, at være anonym. Han ville udelukkende fortælle om sin oplevelse, for evt. at kunne hjælpe til en opklaring af fænomenerne.

Jeg talte med ham i flere timer og kom herefter til den konklusion at oplevelsen var sand. Ved en mængde forskellige spørgsmål blev jeg klar over, at observatøren ikke havde mere kendskab til flyvende tallerkener end det, han havde læst i aviserne. Alligevel faldt detaljerne i hans beretning meget nøje sammen med utallige andre observationer af UFO'er.

Jeg vil nu lade observatøren, med egne ord, berette om sin oplevelse:

— 2. pinsedags-morgen, den 30. maj 1966, kl. 4,09, kom jeg ad Skårupørevejen mod Skårupøre. Efter at have passeret Skovmøllevejens udmunding, fik jeg en mærkelig fornemmelse af et eller andet — noget, jeg ikke vidste hvad var, jeg standede derfor og betragtede omgivelserne, men der var intet særligt at bemærke. Jeg begyndte derefter at betragte himlen og lod blikket løbe horison-

ten rundt — — og fik så øje på »den«. »Den« havde hverken vinger eller planer, men var rund eller skiveformet, og bevægede sig uden en lyd.

Det forekom at være for fantastisk, men var intet synsbedrag. Den svævede stadig fremad, den kom fra vest og bevægede sig i en linje vest-øst, mens jeg stod og iagttog den. Dens flyvehøjde var det ikke muligt at bedømme, men jeg havde forholdsvis let ved at betragte den, mens den passerede forbi.

Mat metalgenstand med blå-lilla lysskær.

Den så ud til at være af metal, men den var ikke blank eller skinnende, den var nærmest mat eller halvmat — og så udsendte den et svagt eller dæmpet blåt lys eller skær med en lille anelse af lilla eller violet. Det var en farvetone jeg ikke havde set før.

Objektet gled fremad, som fulgte den en bestemt linje mod øst, men lidt efter drejede den i en bue mod sydøst, hvor den forsvandt.

Jeg vedblev efter denne iagttagelse at betragte himlen mod nord og vest, — og ca. 4 min. efter, kl. 4,13, kom den næste tallerken.

Den kom fra sydvest, og det så ud til, at den må have passeret dele af Tåsinge og Thuro's nordside, før den kom ind over Fyn. Den fløj meget lavere end den første, og var lettere at iagttage. Den var af samme form og udseende som den første, den udsendte samme matte eller dæmpede blå-violette lys. Desuden var der ligesom en lysende ring, der på midten omgav hele tallerkenen, denne lysende ring lignende rillerne i en mønt og lyste hvid-gult, omtrent som smeltet jern.

Tallerkenens form kan næsten beskrives som to dybe tallerkener, der er lagt sammen. Den havde intet tårn eller andre store fremspringende dele, derimod var der øverst oppe en ret lav eller flad-trykt kuppel, i denne top så der ud til at være flere spalter, (som i panserbiler) der var ingen køjer eller vinduer. På undersiden så den ud til at være flad, der var ingen hjul eller landingsstel at se.

Den svævede ejendommeligt langsomt, ikke som det første objekt, den kom ligefrem »drivende« — næsten som en båd, der driver af sted med strømmen. Det så nærmest ud som om den søgte efter noget, ventede på noget eller var ved at undersøge noget. At den var under kontrol og blev styret, var der for mig ikke den ringeste tvivl om.

Den bevægede sig i zig-zag, men pludselig standede den brat, ca. 5-6 sek., som om der blev trådt på en bremse, den udsendte nu 3-4 stærke glimt,

næsten som lyset fra el-svejsning. Den gled så næsten vinkelret ud til siden og begyndte at stige i en vinkel på 45 gr., den svingede ikke mere fra side til side, den standsede brat igen, 2-3 sek. — og pludseligt, ja lynhurtigt begyndte den at flagre opad i zig-zag med stor fart. Det så fantastisk ud, den ændrede atter kurs og fløj nu mod syd-øst med meget høj fart, hvor den kort efter forsvandt i horisonten.

En UFO-kommentar:

I en kommentar til denne beretning siger Frank Lerbæk bl.a.:

— Sandsynligheden for, at observationen er korrekt, er stor, idet mange af de nævnte foreteelser stemmer nøje overens med andre beretninger. Den flakkende bevægelse og zig-zag kursen er meget typisk.

Man kan nu selv dømme om rigtigheden af denne oplevelse, jeg vil i hvert fald ikke afvise den som løgn og humbug. Man må lade »en dør stå åben« og give observatøren en chance. Ikke sådan at forstå, at man bare skal godtage alt hvad man hører og udelukke muligheden for svindel, det har der jo desværre været en del af, men overvejende er de rapporter vi får af fornuftige og ædruelige folk.

— — —

Frank Lerbæk er interesseret i at høre fra andre, som eventuelt har iagttaget de to »flyvende tallerkener« på samme tidspunkt, anden pinsedags morgen. Skulle nogen kunne bekræfte iagttagelsen, hører vi gerne fra de pågældende.

Vor egen kommentar til sagen er denne:

— I Årevis har et stigende antal observationer af denne art beskæftiget også seriøse blade. Mange af tildragelserne har ikke kunnet affærdiges fra officielt hold med plausible »forklaringer«, og til rest bliver muligheden af enten et nyt hemmeligholdt »flyveapparat« fremstillet på denne eller hin side af jerntæppet, hvilket forekommer os mest sandsynligt — eller den mere teoretiske, men ikke 100 procents uafviselige mulighed, at der er tale om udenjords oprindelse af fænomenerne.

-au.

Svendborg Avis 11/6-1966.

☆

Løgnerne stiller ofte sandheden i ny belysning.

Japansk ordsprog.

Flyvende tallerkener opfører himmelballet over Peru!

**Kommer igen — hver gang på samme tid
og samme sted.**

Kunne De tænke Dem at overvære en tallerkenparade, mens De sidder mageligt henslængt i en lænestol, som om De var til mannequin-opvisning i et af de større modehuse, — så tag maskinen til Lima og fortsæt derfra til Lamplan i Rio Chancaydalen, omkring 100 km fra Perus hovedstad.

Der kan man — ifølge en lokal indflydelsesrig person, Aurelio Vargas, ejeren af godset »Pica-huasi« — fra et klippefremspring, der hænger ud over den enorme Chancay dal, se flyvende tallerkener kredse under den klare, stjernesåede himmel. De flyver frem og tilbage, igen og igen, med Andesbjergene som baggrund. Nogle af tallerkenerne farer af sted med fuld fart, andre flyver ganske langsomt, som om de ligefrem ønsker at blive iagttaget og beundret, — men alle udspyr de gnister og trækker efter sig en lang hale af orange-farvet lys, der tegner sig skarpt imod den mørkeblå, sydamerikanske aftenhimmel.

Vargas er ingen fupmager.

Hvis Aurelio Vargas' påstand stod alene, ville det være muligt at smile overbærende og anse det hele for et udslag af en for livlig fantasi — eller for et underfundigt påhit af en eller anden, der gerne vil skaffe sin landsby nogle turister — med svaghed for ejendommelige fænomener.

Desværre — eller heldigvis, alt efter éns indstilling — bliver denne peruvianske godsejers påstande bekræftet af landmænd fra samme egn, selv om flere af dem bor endog temmelig langt fra Vargas-familiens besiddelser og kun har meget lidt kontakt med denne families overhoved, der i øvrigt anses for en rolig og sindig mand, der — i modsætning til mange af hans landsmænd — (næsten) aldrig drikker, og desuden slet ikke ville være i stand til at fremkomme med en sådan »and«.

Ifølge Aurelio Vargas og hans landmands-kolleger fra Chancaydalen har de flyvende tallerkener i omtrent en måned hveranden aften fra kl. 19 — eller allersenest 19,30 — opført en slags omhyggeligt instrueret ballet over deres egn.

To overflyvninger efter hinanden.

Først dukker de op mellem toppene på de meget høje, forrevne bjerge, der omgiver Rio Chancaydalen. De flyver da i grupper i meget stor højde og afgiver et orange-farvet lys, der pulserer i en regelmæssig rytme på et par sekunder. Efter at de er forsvundet bag bjergene på den anden side af dalen, går der nogle minutter. Derefter dukker de op igen i meget lavere højde. Hastigheden er stadig stor, men anseligt lavere end ved første overflyvning. Derved bliver man i stand til tydeligt at se, at de er runde og sølvskinnende. Dette viser sig endnu tydeligere, når de af og til stopper op, som om de hænger i luften. Under denne anden overflyvning, hvor de bevæger sig på langs ad dalen — i modsætning til den første, udmærker disse objekter sig ved at være stærkt røde i stedet for at udsende det før omtalte, strålende orange-farvede lys.

Det er ikke flyvemaskiner.

Er I helt sikre på, at det ikke er militære jetmaskiner, der holder øvelse over jeres egn, uden at det er blevet meddelt på forhånd — som optakt til manøvren, der skal foregå i december?« spørger folk, når de taler med landmændene fra Lamplan.

»Fuldkommen sikre«, svarede Vargas på alles vegne. »Vi ved udmærket godt, hvad jet'er er; dem har vi set før. »Tallerkenerne« laver overhovedet ingen støj. De efterlader ingen kondensstriber, men har en kort, lysende hale — og så kan de bevæge sig frem og tilbage i en fuldkommen retlinet bevægelse uden at behøve at vende«.

»LE MATIN«, Antwerpen, 17.-12.-64.
-/BJ.

Hvad var det?

New Zealand d. 1. nov. 1964. Stedet: En regeringsinstitution i Auckland, tid: ca. kl. 11,30.

En funktionær så, mens han passerede en ny bygning, en mærkelig substans dale ned fra himlen; han beskrev den som en enorm portion sæbeskum i omkring 80 fods højde. Til trods for en kraftig sydlig vind faldt den lodret ned, som om den havde en forholdsvis solid vægt. Omkring 40 fod fra jorden deltes den i to afdelinger, der landede ca. 14 fod fra hinanden på hver sin side af vejen.

Funktionæren fik en ekspres-telefonsamtale igenem til mig og bad mig om at komme med det samme for at se og vurdere fænomenet.

Ved min ankomst undersøgte jeg en del af massen, som udsendte en strålekrans af blegt, flimrende lys. Selve substansen var florlet og mindede om et bundt meget fine tråde, der vibrerede uophørligt. Farven var en lysviolet nuance med et anstrøg af purpur.

Jeg fik fat på et stykke træ, pillede en klump af, og den »sprang« øjeblikkelig væk fra træet og landede omtrent 6 fod henne ad vejen. Efter landingen vibrerede den voldsomt og forsvandt pludseligt til tilskuernes store forbavselse, efterladende et fint, gråt pulver, hvor den havde været.

Jeg vendte tilbage til hovedmassen og vovede at stikke min hånd ind i den og følte den varm og stikkende. Da jeg trak min hånd til mig igen, vibrerede det atter kraftigt, og stoffet forsvandt, efterladende det grå pulver lige som den forrige portion. Pulveret samlede jeg op på et stykke tøj og bragte det til et nærliggende laboratorium til analyse, hvor det blev undersøgt med en geigertæller; men resultatet var negativt: det var ganske givet ikke radioaktivt. Den anden portion vibrerede og forsvandt på samme måde, da nogle tilskuere prøvede det samme eksperiment.

Hvad var denne mærkelige substans? Hvor kom den fra? Var det »englehår«? eller en levende organisme? eller noget, videnskaben ikke kan forklare? — Hvem ved det? D.S.

Redaktionel kommentar:

Forfatteren til ovenstående er en velkendt ufolog, og hele historien fortæltes til redaktøren den næste

dag, da han var vendt tilbage til Auckland efter sin rundtur på New Zealand. Det er af sikkerhedsgrunde ikke tilladt de implicerede personer at anføre deres navne, men redaktøren kan garantere for deres ærlighed og for begivenheden.

Redaktøren har på fornemmelsen, at det ikke drejede sig om den sædvanlige form for »englehår«, som kendes af ufologer, der har set og undersøgt tilfælde af denne besynderlige substans ved mange forskellige lejligheder. Han har aldrig oplevet den farvet eller med reaktioner som denne masse — især vibrationen, som om den åndede af og til. Et andet for englehår usædvanligt træk var, at den efterlod et pulveragtigt stof. I alle tidligere kendte tilfælde »smeltede« substansen efterladende et farvestof, men ikke pulver.

Det ville være interessant at høre fra vore læsere, om noget tidligere tilfælde har haft lignende reaktion. Fra vor mangeårige erfaring kan vi ikke genkalde os noget lignende. Vi falder derfor tilbage på forfatterens spørgsmål: »Hvad var det?«

Kilde: »Panorama« (Australien), sept.-okt. 1964. -/JPN.

6. august 1964, ved Royal City, Washington - USA

Nogle damer og en 12-årig pige kørte på hovedvej 26 mod øst og befandt sig i nærheden af Royal City, da de oplevede følgende, her fortalt af føreren af den ene vogn, der stoppede op for at iagttage:

»Det var lige ved solnedgang. Da vi så over imod Saddle Mountain, fik vi øje på skønmæssigt anslået 300-500 sælsomt udseende skiver, der kom flyvende over bjerget, direkte ned mod landevejen. De nærmede sig utroligt hurtigt. Jeg standsede vognen, og to andre vogne, der kom bag os, stoppede ligeledes. Pigen i min vogn skreg og dækkede ansigtet med begge arme. Et par minutters tid var objekterne klart synlige med bjergets brune græs som baggrund. Vi sad som fortryllede. En skive kom så nær, at jeg troede, den ville ramme vores

vogn. Den landede i gruset ved vejkanthen; i nogle sekunder så man på stedet en lysende plet, så var alt forsvundet. Jeg så mig om efter de andre skiver, men de var ikke mere til at se. De så ud omtrent som store svampe. Forneden var de flade. De var lysegrå, men nogle var mørkere. Da de

dukkede op, var de ca. 5 km borte. Det skete alt sammen så hurtigt, at vi ikke rigtig ved, hvad vi egentlig har set. Men da de var suset forbi, var salviebuskene til begge sider stadig bøjet, som hvis man havde kæmmet dem igennem med en kæmpekam. Kilde: NICAP-reporter, okt. 64. -/BJ.

DIVERSE

»NORSK UFO-BULLETIN«

»Norsk UFO-Bulletin«, er et uafhængig, non-profitabelt, organ for fri meningsutveksling, UFO-forskning og informasjon.

»Norsk UFO-Bulletin«, serdet som sin opgave, primært å gi bevis for at vår planet får besøk fra andre planeter, for sekundært å få stadfestet, at det finns annet intelligent liv i kosmos.

»Norsk UFO-Bulletin«, er stensilert, og utkommer 6 ganger årlig. Det kan erhverves ved innbetaling av N. Kr. 4, til postgirokonto 7 13 77, under adresse I. T. Martinsen, Welhavensgt. 66, Bergen, Norge.

Interesserte i Danmark, kan også sende sit abonnement til vår Danmarksredaksjon, fru Lilli Christensen, Lindevej 29, Espergærde, Sj.

Vi beklager . . .

at der i nogen tid har været temmelig lang ventetid på abonnements- og andre bestillinger. Årsagen har bl.a. været sygdom. Alle skulle dog have modtaget det bestilte på nuværende tidspunkt, og en foretagen omlægning af forretningsgangen skulle nedbringe risikoen for gentagelser.

Red.

Helvedes baggård

*Den store, dybe tomhed,
angstens evindelige slør,
dybe fugalske toner
af sær melankoli.
Evig uro i sindet,
gråden lyder tavs,
altid i en tomhed
af sindets stille sang.
Ufremkommelige tårer,
længsel mod den blide
forløsningsrytme.*

T.M.

SUFOI - Sjælland

takker alle, der har tilkendegivet interesse for en dansk udgave af Universal Link beretningen, og bestillingerne henligger, indtil en sådan måtte foreligge. Alle breve, der desuden indeholder spørgsmål el. lign., er blevet eller vil blive besvaret direkte.

B.J.

Meddelelse fra IGAP...

Vi vil gerne opfordre Dem til at reservere Dem et abonnement på det danske IGAP tidsskrift, som udgives af Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, København S, tlf. (01) 50 05 22, eller på det internationale UFO CONTACT, som udgives af H. C. Petersen, Bavnevolden 27, Måløv, Sj., tlf. (01) 97 44 66 — medmindre De allerede har gjort det.

De nye tidsskrifter viderefører den linie, som UFO-NYT havde, indtil H. C. Petersen overdrog det til den kreds af interesse-rede, som udgiver det nu.

Vi kan love Dem, at De hverken vil blive præsenteret for artikler om usynlige væsener, »intelligenser« bag flammer, røg eller sutsko eller andet UFO-sagen uvedkommende i de nye tidsskrifter.

Vi vil gerne pointere, at vi stadig er de samme, og at vi stadig ikke er talerør for en udefinerbar psykisk forskning eller for diverse bevægelser, som spår død og ødelæggelse over vor klode og dens »arme« beboere.

Det er derimod planen — når som helst muligheden foreligger — at referere de rummennesker fra Venus, som medlemmer af IGAP står i kontakt med.

Det danske IGAP tidsskrift vil i væsentlig grad støtte sig på oversættelser fra det internationale UFO CONTACT med et nationalt/skandinavisk islæt.

Hvis De allerede har reserveret Dem et abonnement på UFO CONTACT, er De helgarderet, men læser De ikke engelsk, er det meget vigtigt, at De i stedet tegner abonnement på den danske udgave, så De under alle omstændigheder er sikker på at få de seneste nyheder uden iblanding af uvæsentlige ting.

Hvis De endnu ikke har foretaget Dem noget, og De beslutter Dem til at tegne abonnement på UFO CONTACT, som altså er engelsksproget, eller på dansk IGAP, som er dansksproget, er De så meget garderet med hensyn til UFO-nyheder, at De ikke nødvendigvis behøver at give penge ud til andre udenlandske eller skandinaviske UFO-tidsskrifter.

Det er en spændende fase af UFO-sagen, der ligger forude, og gennem de to tidsskrifter er De med i forreste linie — lad ikke denne chance gå fra Dem. Vær i forreste linie med os, og høst erfaringer, som De ikke kan få på samme måde andre steder.

Det internationale program har plads til alle positive kræfter, og De skal vide og kan glæde Dem over, at samtidig med at De læser Deres blad på dansk eller engelsk, læses nøjagtig De samme nyheder af fælles interesserede i tysktalende, flamsktalende, fransktalende, spansktalende og polsktalende områder på deres eget sprog.

For første gang i den nyere tid bliver Jorden dækket af UFO-nyheder fra kilder, som står i forbindelse med de besøgende. De bestemmer selv, hvor De vil stå, og er De interesseret i den aktivitet, vi udøver, hører vi meget gerne fra Dem med anmodning om abonnement gerne vedlagt betaling, så vi slipper for at sende pr. efterkrav. Vil De være med i år, hører vi gerne fra Dem inden 14 dage, vil De først med fra nytår, hører vi gerne fra Dem inden 1. november.

Prisen er 24 kr. pr. år — hvadenten De vælger den dansksprogede eller den engelsksprogede udgave.

Inden vi slutter denne meddelelse, vil vi gerne opfordre Dem til at hjælpe os at få bladene ud til så mange som muligt. Det kan blandt andet ske ved, at De tegner fadderskabsabonnementer på en eller flere kendte personer, biblioteker, skoler eller andre institutioner, som De ønsker skal kunne følge med i den nye fase lige fra starten.

For at De kan se, at vi anser det for vigtigt, at der også tegnes en lang række af disse abonnementer, tilbyder vi dem til reduceret pris. Den eneste betingelse, vi må stille, er, at De meddeler os navn og adresse og stilling på vedkommende person — for institutioner navn og adresse. Se venligst prislisten.

Vi hilser Dem velkommen i IGAP — og »Fællesskabet af Kosmos Sønner og Døtre« — på tværs af alle gængse forestillinger.

Venlig hilsen

Leif E. Pedersen — H. C. Petersen.

HEFLIN HISTORIEN

Den tredje august 1965 rapporterede Rex Heflin, hovedvejsinspektør for Orange County, Californien, at han havde set og fotograferet et kuppellignende UFO, som han anslog til at være 30 fod i diameter. Som bevis fremlagde han 3 polaroid fotos af UFOet taget inde fra bilen. Billedet, der er taget gennem vinduet og som viser et sidespejl, afslører den korrekte form.

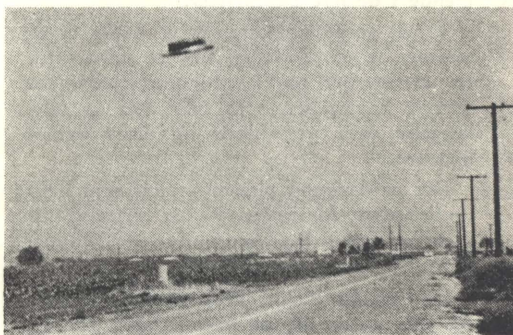
Endskønt Heflins overordnede og andre pålidelige mennesker garanterer for hans ærlighed, kaldte AF (luftvåbnet) billederne for et falsum (en spøg) idet de antydede, at UFOet var en model på 1 til 3 fod i diameter, som var blevet kastet op i luften.

En omfattende undersøgelse blev foretaget af NICAPs afdeling i Los Angeles under ledelse af dr. Leslie K. Kaeburn. Undersøgelsen blev koordineret af mrs. Idabell Epperson, som blev bistået af ingeniør John R. Gray (ved North American Aviation), rumingeniør Edward Evers og Albert Cocking (geodætisk opmålingsingeniør). Teknisk undersøgelse af billederne blev foretaget af Ralph Rankow, NICAPs fotografiske rådgiver.

Luftvåbnet påstår, at de har bestemt UFOets størrelse ved at sammenligne dets skarphe-
 det for i en afstand af 673 fod) ville det have været lige så bred som en tosporet vej og ikke 1-3 fod i diameter. Han afviser ikke blot luftvåbnets forklaring som umulig, men fordømmer også luftvåbnets ubegrundede påstand om et falsum. Denne opførsel har ikke alene vakt alvorlig harme hos vidnerne, sagde han, men det ville sikkert betage fremtidige vidner lysten til offentligt at fremkomme med UFO-billeder.

Solens stilling på observationstidspunktet blev bestemt af ingeniør Gray med det formål at undersøge hvor UFOets skygge ville falde ved forskellige afstande. Hvis det havde været en model på 1-3 fod, ville det have været tilstrækkeligt tæt på til at kaste en skygge på vejen. På større afstand ville det have været for stort til at kastes op i luften.

Hr. Rakow, der afviser luftvåbnets forklaring, erklærer, at selv om objektet var passeret hen over den nærmeste mast (i ste-

NICAP INVESTIGATOR

JAN./FEB. 66.

-/F.P.